Biblioteca Centrală Regională Hunedoara - Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Romînia liberă

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÎNĂ

Anul XVIII nr. 4959 | 4 pagini — 20 bani | Sîmbătă 24 septembrie 1960

Legea marilor noastre drepturi și libertăți

Se împlinesc azi opt ani de cînd Marea Adunare Națională, exprimînd voința poporului, a adoptat Constituția țării — legea marilor noastre drepturi și libertăți. Legea fundamentală a țării — Constituția — corespunde năzuințelor noastre profunde, ale celor ce muncim la orașe și sate, reflectă interesele noastre vitale, exprimă convingător și fără putință de tăgadă superioritatea democrației socialiste față de așa numita democrație burgheză.

Concepută de stăpînii mostilor și ai fabricilor, de zarafii politici și de bancheri, constituția Romîniei burgheze exprima în fapt interesele lor. Plămădită de stăpînii adevărați ai țării, de muncitori și țărani, de intelectuali devotați cu trup și suflet poporului, Constituția Republicii Populare Romîne consacră marile drepturi și libertăți ale maselor muncitoare de la orașe și sate pentru care au luptat, înfruntînd teroarea și glonțul ucigaș, cei mai buni fii ai poporului. Dar nu numai atît. Ea garantează aplicarea în practică a tuturor acestor drepturi și libertăți.

Exprimînd relațiile sociale noi statornicite pe temelia proprietății socialiste, Constituția țării noastre asigură dreptul la muncă, la învățătură, egalitatea în drepturi a femeii cu bărbatul, libertatea cuvîntului. Republica Populară Romînă, **„stat al oamenilor muncii de la orașe și sate"** — după cum arată primul articol al Constituției — s-a consolidat și se consolidează necontenit. Acționînd ca instrument principal de construire și desăvîrșire a construcției socialiste, statul nostru democrat-popular și-a vădit din plin rolul de instrument principal în făurirea relațiilor de producție socialiste, în dezvoltarea forțelor de producție, în creșterea bunăstării populației. S-a format și se dezvoltă unitatea moral-politică a poporului muncitor în jurul partidului, s-a întărit alianța clasei muncitoare cu țărănimea, a fost rezolvată pe deplin problema națională dezvoltîndu-se prietenia frățească a oamenilor muncii indiferent de naționalitate.

Puterea, care în țara noastră aparține oamenilor muncii de la orașe și sate este exercitată de popor prin Marea Adunare Națională și sfaturile populare. An de an, organele puterii de stat au cîștigat o vastă experiență; funcțiile statului s-au perfecționat; s-au lărgit atribuțiile sfaturilor populare, s-a dezvoltat continuu democrația socialistă. Masele cele mai largi de oameni ai muncii de la orașe și sate participă activ la viața politică și obștească, dovedind o nesecată forță creatoare în domeniul activității economice, de stat, social-cultural. (135.000 deputați aleși în organele locale ale puterii de stat, circa 20.000 de comisii permanente, peste 60.000 de comitete de cetățeni cuprinzînd sute de mii de membri ș.a.).

Munca entuziastă plină de inițiativă a muncitorilor, țăranilor, intelectualilor a dat viață planurilor de dezvoltare a economiei și culturii elaborate de partid. Această muncă însuflețită a cărei drept și ocrotire sînt garantate de Constituția țării noastre, oglindește superioritatea orînduirii socialiste, democratismul ei care descătușează omul, înzecindu-i forțele creatoare.

Însuflețitorul program de dezvoltare a forțelor de producție și de ridicare a nivelului de trai al populației elaborat de Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn arată încă o dată cu o uriașă putere de convingere ce realizări mărețe obțin, ce sarcini uriașe își pot propune oamenii muncii care muncesc liber pentru ei înșiși. Bucurîndu-se de marile drepturi și libertăți garantate prin Constituția țării, poporul nostru harnic muncește pentru a da viață mărețului program elaborat de Congresul al III-lea al partidului. El este ferm convins că numai socialismul este în stare să asigure ridicarea pe cele mai înalte culmi a rațiunii și geniului uman, a activității creatoare omenești.

Ferm hotărît să dezvolte și să apere marile sale cuceriri, poporul sprijină din toată inima politica externă a partidului și guvernului. **„Politica externă a Republicii Populare Romîne este o politică de apărare a păcii, de prietenie și alianță cu Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste și cu țările de democrație populară, o politică de pace și prietenie cu toate popoarele iubitoare de pace".** Așa a hotărît poporul să fie scris în Constituția sa. Drept care el vede exprimat propriul său gînd în politica externă a Republicii Populare Romîne. Statul nostru militează activ pentru traducerea consecventă în viață a politicii de coexistență pașnică, pentru rezolvarea pe calea tratativelor a problemelor litigioase dintre state cu orînduiri sociale diferite, pentru dezvoltarea colaborării pașnice în Balcani, pentru extinderea schimburilor economice, culturale și științifice cu toate țările lumii.

Voința de pace a poporului romîn și hotărîrea sa de a aduce o contribuție constructivă la rezolvarea problemelor arzătoare ale relațiilor internaționale o exprimă participarea activă a țării noastre la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., faptul că în fruntea delegației noastre la această sesiune se află fiul și conducătorul iubit al poporului nostru, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Solia de pace a țării noastre este sprijinită cu hotărîre de întregul popor prin munca sa neobosită. Mii și mii de oameni ai muncii, în adunări, prin scrisori și telegrame își exprimă cu căldură dorința ca eforturile delegațiilor care militează pentru destinderea încordării internaționale, pentru victoria cauzei păcii în lume, să fie încununate de succes.

Milioanele de oameni ai muncii din satele și orașele țării văd cu ochii lor, realizările dobîndite în făurirea vieții noi, socialiste, creșterea neîncetată a prestigiului internațional al țării; văd înflorind marile drepturi și libertăți pe care le chezășuiește Constituția. Mîndru de realizările dobîndite, dornic să dea viață vastului program elaborat de cel de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn, poporul muncitor își consacră întreaga lui putere de muncă, tot talentul și priceperea luptei pentru desăvîrșirea construcției socialiste în patria noastră, pentru victoria păcii în lume.

La fabrica de aglomerare a minereului din Hunedoara

A intrat în funcțiune o nouă instalație

HUNEDOARA (de la corespondentul nostru). În cadrul măsurilor luate pentru introducerea tehnicii noi și perfecționarea procesului tehnologic, la fabrica de aglomerare a minereului de la Combinatul siderurgic din Hunedoara s-a construit o instalație de autofondant, care ajută la mai buna pregătire a minereului pentru furnale.

Zilele trecute, constructorii de la Întreprinderea de Construcții Siderurgice Hunedoara au terminat lucrările de construcții și montaj la noua instalație și au predat-o spre folosință siderurgiștilor. Prin folosirea acestei instalații la pregătirea minereului, se mărește producția furnalelor și se obține o reducere simțitoare a consumului de cocs. În cursul zilei de ieri furnalul nr. 5 de la secția II-a a funcționat cu minereu autofondant pregătit cu ajutorul noii instalații.

Alte șantiere de locuințe

CRAIOVA (de la corespondentul nostru). — Pe strada Romul a început construcția a 7 blocuri cu 141 apartamente de locuit. În curînd va începe de asemenea construcția unui cvartal de blocuri cu 400 apartamente pe strada Calea București și a încă două blocuri cu 95 și respectiv 49 apartamente pe alte străzi din centrul orașului.

Pregătiri de iarnă

Pentru buna desfășurare a procesului de producție, în lunile de iarnă conducerea fabricii de ciment „Ideal" din Cernavoda a luat o serie de măsuri. O parte dintre acestea au fost deja duse la îndeplinire. Astfel au fost izolate conductele de păcură, iar o parte din ele au fost schimbate. S-a amenajat o porțiune de teren între magazia de cărămizi și stația de pompare, unde s-au depozitat rolele și restul de piese care înainte stăteau pe teren fără adăpost, lucrare care a fost făcută prin muncă voluntară de către colectivul de muncitori ai fabricii.

În prezent se lucrează la amenajarea altei bucăți de teren care s-a betonat și acum se închide cu gard făcut din cărămidă înalt de un metru unde se va depozita zgura.

IANCU CAZACU
corespondent voluntar

Celofan din viscoză

În aceste zile la fabrica „Viscofil" a fost pus în funcțiune un agregat pentru fabricarea din viscoză a celofanului. Acest agregat a fost realizat în atelierul mecanic al fabricii pe baza documentației tehnice sovietice. În cursul acestei săptămîni fabrica a și livrat primele cantități de celofan produse în țară.

Lucrările celei de a 15-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U.

LIBERTATE ȘI INDEPENDENȚĂ TUTUROR POPOARELOR COLONIALE! SĂ FIE REZOLVATĂ PROBLEMA DEZARMĂRII GENERALE!

Importanta cuvîntare rostită de N. S. Hrușciov

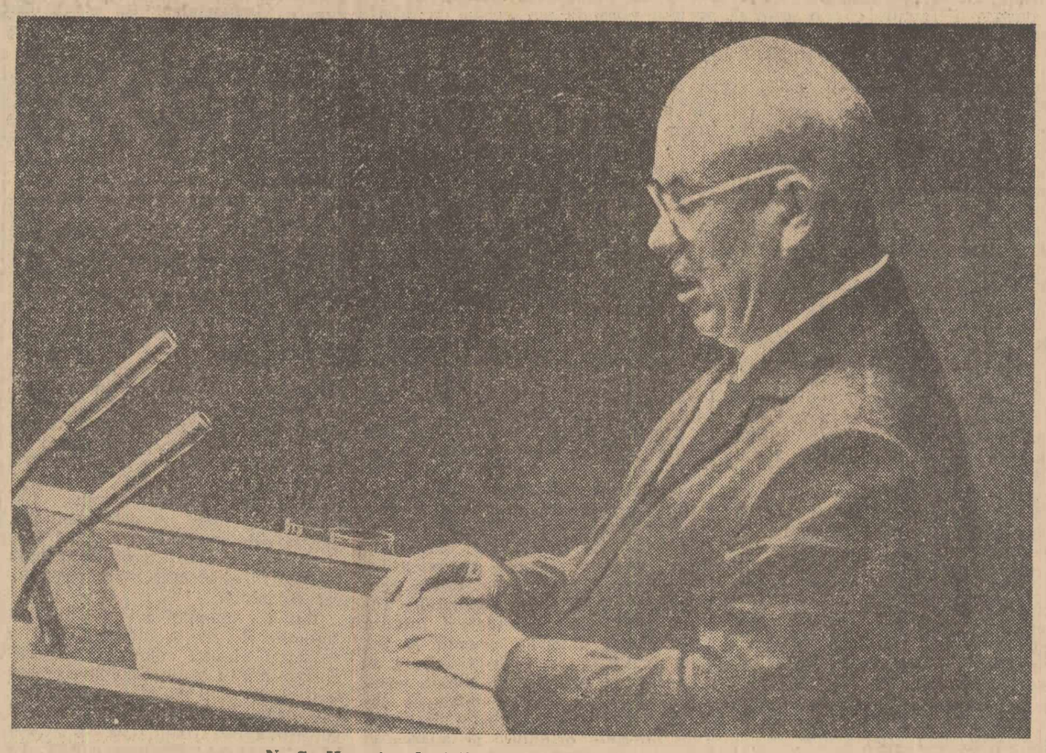

N. S. Hrușciov la tribuna Adunării Generale a O.N.U.

(Telefoto de la New York)

Domnule președinte!

Stimați delegați!

Cred că oricine urcă la această tribună și cuprinde cu privirea sala, își dă seama cît de înaltă și plină de răspundere este adunarea în fața căreia ia cuvîntul.

În lume nu există o adunare de mai mare răspundere a reprezentanților de state decît trebuie să fie aceasta. Nu este întîmplător că ea se numește Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite. Nu consider necesar să tălmăcesc acum sensul denumirii acestei organizații. Vreau doar să subliniez două cuvinte care se află în rînd cu celelalte — Națiunile Unite. **În această sală sînt reprezentate multe națiuni și ele trebuie să fie unite nu numai prin zidurile acestei săli, ci prin comunitatea înaltelor interese ale omenirii.**

Astăzi s-au adunat aici pentru a examina problemele internaționale de cea mai mare importanță, delegați reprezentînd acum aproape 100 de state. În curînd se vor afla printre noi delegații noilor membri ai Organizației Națiunilor Unite, zidurile acestei săli se vor da parcă la o parte pentru ca ea să cuprindă un număr și mai mare de teritorii și țări. Nu putem decît să salutăm cu toții acest eveniment, pentru că dorim ca în Organizația Națiunilor Unite să fie reprezentate cu adevărat toate statele.

Firește că, în prezent, gîndurile noastre sînt concentrate asupra a ceea ce frămîntă și neliniștește mai mult decît orice omenirea. Poate că tocmai aici lumea apare în toată diversitatea ei și, firește, cu toate contradicțiile ei. Ne-a fost dat să trăim în vremurile cele mai furtunoase, dar în schimb cele mai minunate, ale dezvoltării omenirii și oamenii viitorului ne vor invidia.

Multe din lucrurile care pînă foarte de curînd păreau unora imuabile, eterne, s-au prăbușit, ca ceva care și-a trăit traiul. S-a statornicit nou, mai progresist, mai drept. Epoca noastră este epoca unei reînnoiri impetuoase a formelor de existență a societății omenești, a unui avînt fără precedent spre supremație asupra forțelor naturii, a unui avînt fără precedent spre o orînduire socială mai înaintată. Cu toate că trăim în secolul al XX-lea, se mai observă încă rămășițe ale secolelor trecute, mai mult decît atît — reminiscențe ale barbariei. **Dar una din trăsăturile principale ale acestei epoci, esența ei, rezidă în deșteptarea popoarelor odinioară înapoiate, oropsite și asuprite.**

Secolul nostru este secolul luptei pentru libertate, în care popoarele scutură de pe grumazul lor jugul străin. Popoarele vor o viață demnă și luptă pentru ea.

În numeroase țări și numeroase teritorii victoria a și fost cucerită. Dar putem oare să ne mulțumim cu aceasta? Știm doar că mai sînt zeci de milioane de oameni care zac în robia colonialistă, care îndură lipsuri cîncene.

Aceasta se întîmplă într-o vreme pe care o numim vremea unor mari și promițătoare descoperiri științifice. Mintea și mîinile omului au creat nava cosmică care se rotește în jurul pămîntului. El poate încă de pe acum să trimită oameni departe de limitele planetei noastre. Am dezagregat atomul și pătrundem în celula albuminei. Circulăm pe pămînt și deasupra pămîntului cu o viteză uimitoare și limitele cunoașterii noastre s-au lărgit atît de mult încît ne mirăm noi înșine.

Ar putea să pară că în lumea noastră totul este minunat. Dar în același timp cine poate afirma că lumea noastră este definitiv și bine organizată, că în ea nu există nevoi și lipsuri? Merită să reflectăm încă o dată asupra faptului că, potrivit datelor Organizației Națiunilor Unite, sute de milioane de oameni de pe diferite continente duc o viață de foamete și lipsuri. Lumea noastră nu s-a eliberat de sentimentul îngrijorării pentru viitor, ea vede ce pericol prezintă împărțirea în grupări militare și cursa tot mai intensă a înarmărilor nucleare. Mărețele realizări ale geniului uman pot fi folosite spre binele oamenilor sau în dauna ei. Iată dilema complicată în fața căreia ne aflăm.

Orice om cu judecată sănătoasă se gîndește la ceea ce aduce oamenilor progresul științific, la ceea ce le aduce mărețul secol XX. Unii spun, pe bună dreptate, că el a deschis în fața lumii noi orizonturi, posibilități nelimitate de creare a unui belșug de bunuri materiale și de satisfacere multilaterală a necesităților omului. Alții arată, cu tot atîta dreptate, primejdia uriașă pe care o prezintă faptul că realizările științei și tehnicii pot servi nu acestor țeluri nobile, ci în primul rînd producției unor mijloace monstruoase de exterminare.

Aceste mijloace de exterminare sînt astăzi inactive. Dar, în ultimă instanță, ele sînt produse pentru a începe să funcționeze.

Această dispută între optimiști și pesimiști este realitatea noastră de astăzi. Conținutul principal al acestei realități este lupta a două tendințe, a două linii în relațiile internaționale. Bine înțeles că nu mă refer aici la deosebirea dintre sistemele sociale, deoarece aceste probleme ale vieții interne a popoarelor și statelor pot și trebuie să fie rezolvate numai de ele însele.

Această evoluție controversată și complexă a relațiilor internaționale nu s-a conturat nici astăzi și nici ieri. Cele două puncte de vedere asupra evenimentelor mondiale au fost vădit opuse încă din primii ani postbelici. O linie se îndrepta spre destinderea încordării internaționale, încetarea cursei înarmărilor, dezvoltarea colaborării internaționale și eliminarea războaielor din viața societății. Ce linie nobilă și minunată este aceasta! Doar omul trăiește pe pămînt pentru victoria dreptății.

Există însă și o a doua linie și nu avem dreptul s-o trecem sub tăcere. Aceasta este linia atîțării „războiului rece", ea duce la intensificarea neînfrînată a înarmărilor, la distrugerea tuturor pilonilor colaborării internaționale, cu toate consecințele periculoase decurgînd de aici.

Cele două linii din relațiile internaționale se află de mult în conflict. Dar dacă, în geometria elementară, liniile paralele nu se întîlnesc niciodată, în chestiunile internaționale aceste linii pot să se ciocnească. Iar aceasta va fi un moment îngrozitor. Cu numai 10—15 ani în urmă puțini oameni puteau să prevadă rezultatul luptei între cele două linii pe planul politicii internaționale.

Dar în 1960, anul în care trăim cu toții, numai orbii nu văd că în mințile majorității popoarelor se

(Continuare în pag. 2-a)

U. R. S. S. PROPUNE:

Pentru lichidarea integrală și definitivă a colonialismului

1. Să se acorde imediat independență și libertate totală tuturor țărilor coloniale, teritoriilor sub tutelă și celorlalte teritorii care nu se bucură de autoadministrare.

2. Să fie lichidate toate posesiunile și regiunile arendate pe teritorii străine.

3. Guvernele tuturor țărilor să respecte drepturile suverane și integritatea teritorială a tuturor statelor, neîngăduind nici un fel de manifestări ale colonialismului.

Pentru rezolvarea problemei dezarmării

Examinarea de către Adunarea Generală a documentului „PRINCIPALELE PREVEDERI ALE TRATATULUI CU PRIVIRE LA DEZARMAREA GENERALĂ ȘI TOTALĂ".

Deschiderea celui de al doilea pavilion de mostre de bunuri de consum

Vineri după amiază a avut loc deschiderea celui de-al doilea pavilion de mostre de bunuri de consum, organizat de Ministerul Comerțului, în colaborare cu Ministerele Industriei Bunurilor de Consum, Industriei Grele, Industriei Petrolului și Chimiei, Economiei Forestiere, Departamentul Gostat și UCECOM.

La festivitate au participat tov. Alexandru Birlădeanu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, miniștri, conducători ai unor instituții centrale de stat, organizații economice, reprezentanți ai unor mari întreprinderi producătoare de bunuri de consum, numeroși invitați.

În cuvîntul de deschidere, tovarășul Gogu Rădulescu, ministrul Comerțului, a spus printre altele: Prin organizarea pavilionului de mostre, facem un pas înainte spre realizarea sarcinii importante ce a fost trasată comerțului de Congresul al III-lea al P.M.R. de a studia cu cea mai mare atenție cererea de mărfuri a populației. Înfăptuirea hotărîrilor partidului și guvernului cu privire la ridicarea nivelului tehnic al producției, a dus și va duce în continuare la schimbări calitative atît în producția de bunuri de larg consum cît și în structura cererii de mărfuri.

Pavilionul constituie o ilustrare grăitoare a rezultatelor dobîndite de muncitorii, tehnicienii, inginerii din industrie care, îndrumați de partid, au desfășurat o activitate rodnică în direcția îmbogățirii sortimentelor, a îmbunătățirii calității produselor, a completării gamei de articole puse la dispoziția populației.

Cei prezenți au vizitat apoi pavilionul.

Sînt expuse produse alimentare, textile, confecții, încălțăminte și marochinărie, blănuri, cosmetice și parfumuri, articole de menaj, de uz casnic și electrotehnice, produse chimice, articole din mase plastice, instrumente muzicale, articole de sport, rechizite școlare, jucării, artizanat. Sînt prezentate diferite tipuri de utilaj comercial. Pavilionul de mostre cuprinde numeroase produse noi.

Larga consultare a oamenilor muncii va fi realizată prin completarea de către vizitatori a buletinelor de sondaj și chestionare, precum și prin caiete de sugestii, convorbiri cu tehnicienii fabricilor și înregistrări pe bandă de magnetofon a părerilor și sugestiilor consumatorilor. Pe baza acestei consultări organele comerciale vor face contractări de bunuri de consum pentru primul semestru al anului 1961.

Pavilionul de mostre, amenajat în sala de expoziții din Parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin", șoseaua Kiseleff nr. 24, va rămîne deschis timp de 3 săptămîni, cu următorul orar de funcționare: zile de lucru 10—14; 16—20 iar duminica 9—20.

Aspect de la festivitatea deschiderii celui de-al II-lea pavilion de mostre de bunuri de consum.

Foto: NICU VASILE

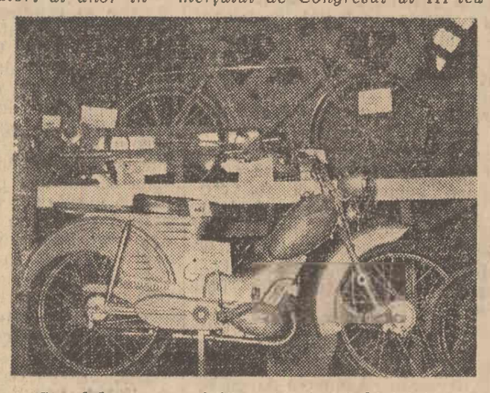

Standul care prezintă motorete și biciclete.

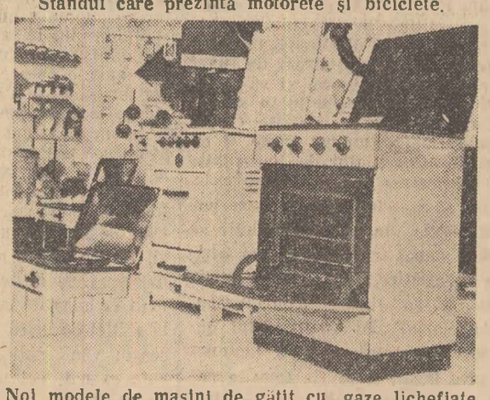

Noi modele de mașini de gătit cu gaze lichefiate.

Vizita tovarășei Dolores Ibarruri în țara noastră

Între 19 și 23 septembrie 1960, tovarășa Dolores Ibarruri, președintele Partidului Comunist din Spania, a fost oaspetele țării noastre.

În acest răstimp, tovarășa Dolores Ibarruri a vizitat noile construcții din București, Fabrica de mase plastice „București", noua sală a Palatului R.P. Romîne. De asemenea, a vizitat orașul Constanța, monumentele sale istorice, litoralul Mării Negre, Șantierul marelui combinat chimic de la Borzești, precum și celelalte uzine și șantiere de construcții din Borzești, orașul nou Onești, Fabrica de fire și fibre sintetice Săvinești, Șantierul combinatului de îngrășăminte azotoase Roznov, Barajul hidrocentralei de la Bicaz, Uzina hidroelectrică Stejarul și Cheile Bicazului.

În toate întreprinderile vizitate, tovarășa Dolores Ibarruri a avut convorbiri prietenești cu numeroși muncitori și tehnicieni, care au întîmpinat-o cu căldură.

În timpul călătoriei, tovarășa Dolores Ibarruri a fost însoțită de tovarășii: Petre Borilă, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., Vilcu Vasile, membru al C.C. al P.M.R., prim-secretar al Comitetului regional P.M.R. Constanța, Gheorghe Roșu, membru al C.C. al P.M.R., prim-secretar al Comitetului regional P.M.R. Bacău, Tudose Vasiliu, președintele Sfatului Popular orășenesc Constanța, Boboș Ștefan, președintele Sfatului Popular regional Bacău, precum și de către alți tovarăși.

Cu prilejul șederii sale în București, tovarășa Dolores Ibarruri s-a întîlnit cu tovarășii: Chivu Stoica, Gheorghe Apostol, Petre Borilă, Nicolae Ceaușescu.

La întîlnire a asistat tovarășa Ghizela Vass, membru al C.C. al P.M.R. Întîlnirea a decurs într-o atmosferă cordială.

În cinstea tovarășei Dolores Ibarruri a fost oferită o masă tovărășească.

Libertate și independență tuturor popoarelor coloniale! Să fie rezolvată problema dezarmării generale!

Importanta cuvîntare rostită de N. S. Hrușciov

(Urmare din pag. 1-a)

statornicește tot mai ferm și vizibil părerea că este necesară menținerea păcii.

POPOARELE TUTUROR ȚĂRILOR — MUNCITORII ȘI ȚĂRANII, INTELECTUALII ȘI O PARTE A BURGHEZIEI, CU EXCEPȚIA UNUI PUMN NEÎNSEMNAT DE MILITARIȘTI ȘI MONOPOLIȘTI — VOR NU RĂZBOI, CI PACE ȘI NUMAI PACE, ȘI DE ACEEA, DACĂ POPOARELE VOR LUPTA ACTIV PENTRU A LEGA MÎINILE MILITARIȘTILOR, ALE CERCURILOR MONOPOLISTE, PACEA POATE FI ASIGURATĂ.

Nici nu poate fi altfel, deoarece viața nu poate fi încadrată în simple formule geometrice, deoarece viața se bizuie pe puterea reală a statelor iubitoare de pace, pe simpatia și sprijinul călduros al majorității covîrșitoare a omenirii.

Organizația Națiunilor Unite a fost creată tocmai în numele victoriei cauzei păcii și a liniștei, în numele slujirii cauzei păcii și securității popoarelor. Și vrem să nădăjduim că hotărîrile care vor fi adoptate de actuala sesiune a Adunării Generale a O.N.U. ne va apropia pe toți de realizarea țelului întregii omeniri — de pace și dreptate.

Nu există sarcini mai mărețe decît acelea care stau în fața Organizației Națiunilor Unite. Ea poate adopta hotărîri de o importanță excepțională în domeniul preîntîmpinării primejdiei unui nou război, al apărării drepturilor legitime și securității tuturor popoarelor, ea poate contribui la statornicirea unei colaborări internaționale rodnice.

Cît de serioase sînt problemele prezentate spre examinare acestei sesiuni, cît de acute au devenit ele, o dovedește faptul că o serie de țări sînt reprezentate prin oameni de stat care dețin funcții de conducere în țările lor.

Stimați delegați! Am trecut la examinarea problemelor care frămîntă astăzi toate popoarele. Acum, posibilitățile Organizației Națiunilor Unite s-au lărgit. Iar răspunderea care îi revine este cu atît mai mare. Am spus deja că Organizația Națiunilor Unite s-a completat cu un detașament mare de tinere state independente din Africa. Mă bucur de posibilitatea ce mi s-a oferit ca, în numele poporului sovietic, să salut călduros, sincer și din inimă statele admise recent ca membre în O.N.U., și să le transmit urări de fericire și prosperitate.

Drumul pînă aici al reprezentanților acestor state nu a fost ușor. Popoarele acestor țări au îndurat asupriri, lipsuri și suferințe. Ele au venit la noi după o luptă îndîrjită pentru independența și libertatea lor. Cu atît mai călduros le salutăm astăzi cînd și-au ocupat cu drepturi depline locul legitim în rîndul membrilor Organizației Națiunilor Unite!

Țările care au scuturat jugul colonialismului reprezintă o uriașă și activă forță a păcii. De acum înainte și tinerele state din Africa și zona Mării Mediterane își vor aduce remarcabila lor contribuție la rezolvarea problemelor importante și complexe care stau în fața Organizației Națiunilor Unite.

1. Politica de pregătire a războiului și de încălcare a drepturilor suverane ale popoarelor trebuie condamnată și curmată

Acum un an am avut cinstea să iau cuvîntul de la această înaltă tribună. Era un moment cînd în fața omenirii se deschiseseră perspective promițătoare de însănătoșire a situației internaționale. Contactele dintre oamenii de stat cu răspundere din diferite țări ale lumii se lărgiseră. Adunarea Generală a adoptat rezoluția cu privire la dezarmarea generală și totală. Și-a început activitatea Comitetul celor zece state pentru dezarmare. S-a ajuns la înțelegere cu privire la organizarea unei conferințe la nivel înalt. S-a realizat un anumit progres în tratativele cu privire la încetarea experiențelor cu arme atomice și cu hidrogen. Toate acestea au sădit în inimile oamenilor din toate țările speranțe mari.

Nimeni nu poate contesta faptul că Uniunea Sovietică nu și-a precupețit și nu-și precupețește eforturile pentru ca relațiile internaționale să evolueze și în viitor în această direcție îmbucurătoare. **Dar forțele întunecate cărora le convine să întrețină încordarea internațională, se mențin cu încăpățînare pe pozițiile lor. Este vorba de un pumn mic de oameni, dar ei sînt destul de influenți și exercită o mare înrîurire asupra politicii din țările lor. De aceea este necesar să se depună multe eforturi pentru a le frînge rezistența.** De îndată ce politica de destindere a încordării internaționale începe să dea roade vizibile, acești oameni pun imediat în acțiune mijloace extreme pentru ca popoarele să nu resimtă o ușurare, fac tot ce le stă în putință pentru a întoarce din nou lumea înapoi spre timpurile întunecate, pentru a agrava și mai mult încordarea internațională.

Cu o manifestare periculoasă a activității acestor forțe am avut de-a face în primăvara acestui an, cînd avioane aparținînd unuia din cele mai mari state membre ale O.N.U., și anume Statelor Unite ale Americii, au violat în mod perfid spațiul aerian al Uniunii Sovietice și al altor state. Mai mult decît atît, aceste încălcări ale dreptului internațional au fost ridicate de Statele Unite la rangul de principiu al politicii conștiente de stat.

Incursiunea agresivă a unui avion american în spațiul aerian al țării noastre și toate acțiunile ulterioare ale guvernului S.U.A., au arătat popoarelor că se află în fața unei politici deliberate a guvernului Statelor Unite, care a încercat să înlocuiască dreptul internațional prin banditism, iar tratativele cinstite între state suverane egale în drepturi — prin perfidie.

Întreaga lume știe ce lovitură grea a constituit această politică pentru destinderea încordării internaționale. Ea a constituit printre altele cauza eșecului conferinței la nivel înalt de la Paris, care urma să examineze probleme de cea mai mare importanță ale contemporaneității. În alte împrejurări, această conferință ar fi putut pune bazele unei colaborări mai sănătoase între state.

Dar înveterații amatori de bunuri străine nu învață niciodată nimic. Ei mănîncă bătaie dar cred că toate eșecurile se datorează numai imprudenței sau faptului că au folosit mijloace nepotrivite. Și iată-i că se bagă din nou în casă străină, dar de data aceasta pe altă ușă și cu alte chei.

Ceva asemănător se întîmplă și cu organizatorii zborurilor de spionaj ale aviației americane. Nu știu ce învățăminte au tras ei din incidentul cu avionul „U-2", dar exact peste două luni, la 1 iulie, au trimis la noi un alt avion militar de tip „RB-47". Pe acest avion erau instalate tunuri și aparate speciale de spionaj. Acest avion a pătruns la noi din direcția peninsulei Kola. Cu ce scop? Ce urmărea?

Cred că orice om cu judecată sănătoasă își dă seama că acest avion nu ne aducea o încărcătură bună.

De altfel ieri în cuvîntarea sa președintele S.U.A., dl. Eisenhower, spunea că trupele sovietice au doborît un avion militar american „RB-47". Nu mă voi angaja într-o discuție în legătură cu această problemă. La timpul său, am arătat în mod amănunțit cum s-au petrecut de fapt lucrurile și care este poziția noastră.

Curios este însă faptul că, deși am ascultat cu atenție cuvîntarea președintelui, nu am auzit nici un cuvînt despre avionul „U-2" care de asemenea a fost doborît deasupra teritoriului Uniunii Sovietice. Cum se explică aceasta? Poate că președintele a uitat despre acest avion?

Ce vor, în fond, să obțină Statele Unite ale Americii trimițînd avioane în spațiul aerian al U.R.S.S.? Vor poate să provoace un asemenea incident încît să facă să vorbească rachetele? Un avion, alt avion, și iată că, în fond, inscenarea unui asemenea incident este gata. Sau poate că deocamdată aceasta nu este decît o politică de sondare a forțelor celeilalte părți?

Oricum este absolut evident că, prin acțiunile lor, organizatorii provocărilor caută să creeze o atmosferă în care popoarele să trăiască într-o permanență teamă. Dacă această atmosferă convine guvernului S.U.A., ea nu convine deloc Uniunii Sovietice și majorității covîrșitoare a celorlalte state. Am căutat și vom căuta să obținem încetarea fărădelegilor în relațiile internaționale sub toate aspectele lor.

Uniunea Sovietică nu formulează cereri exagerate. Vrem să obținem doar respectarea celor mai elementare norme de convețuire între state. Dorim doar să fie respectată cu strictețe Carta O.N.U. care interzice metodele violenței, metodele filhărești și agresiunea și cere să fie respectate drepturile suverane ale tuturor statelor, ca bază a unei păci trainice pe pămînt. Este oare așa de mult? Și oare nu acest lucru îl doresc toți oamenii cinstiți de pe pămînt, cărora le sînt scumpe soarta păcii, suveranitatea și independența țărilor lor?

Aliații Statelor Unite ale Americii ne reproșează uneori că criticăm mult prea sever guvernul american. Dar a te preface că ești blînd, a bate pe umăr cu îndulgență pe organizatorii provocărilor internaționale, înseamnă să faci un deserviciu cauzei păcii. A lupta pentru pace înseamnă a demasca cu curaj orice acțiuni care implică un pericol de război, ori de la cine ar porni ele. Acest lucru împrospătează foarte bine atmosfera internațională. Îngăduința față de provocatori, îndulgența față de ei duce în cele din urmă, după cum o arată experiența, la dezlănțuirea războiului. Istoria cunoaște destule asemenea exemple triste pentru soarta popoarelor.

Zborurile avioanelor americane de spionaj sînt edificatoare și sub alt aspect. Ele au arătat în mod deosebit de grăitor ce primejdie reprezintă pentru pace pălenjenicul bazelor militare americane, care a împînzit zeci de state din Europa, Asia, Africa și America Latină.

Asemenea unui focar adînc de infecție, periculoasă în organism, aceste baze distrug viața politică și economică normală a statelor cărora le sînt impuse. Ele împiedică stabilirea unor relații normale între aceste state și țările vecine. La drept vorbind, ce fel de relații normale pot exista dacă oamenii din aceste țări vecine nu pot dormi liniștiți dacă planează în permanență asupra lor pericolul de a fi supuși unei lovituri nimicitoare, în momentul în care clicii militariste americane i se vă năzări să organizeze noi provocări?

Organizația Națiunilor Unite nu poate să nu dea ascultare cererilor tot mai insistente ale popoarelor neliniștite de uneltirile dușmanilor păcii. Formele și rezultatele mișcării populare pentru pace și colaborare internațională diferă de la țară la țară dar sensul, cauzele și scopurile ei sînt aceleași — este o mișcare de protest împotriva politicii războiului și provocărilor, împotriva cursei istovitoare a înarmărilor, împotriva impunerii unei voințe străine și ostile popoarelor.

Tot mai puțini sînt cei care vor să se mai împace cu situația de acum, cînd orice manifestări ale voinței libere a popoarelor, orice tendințe spre promovarea unei politici independente, din partea fie a Indoneziei, fie a Irakului sau Guineei, Austriei neutre sau micii Islande, care-și apără interesele economice întîmpină o împotrivire înverșunată, stîrnesc tunete și fulgere din partea puterilor grupate în jurul N.A.T.O. — această „sfîntă alianță" sui-generis a zilelor noastre, care și a asumat misiunea ingrată de a prigoni spiritul dragostei de libertate oriunde ar apărea el pe globul pămîntesc.

Un obiect, a tot felul de atacuri și intrigi, al activității de subminare și agresiunii economice și în sfîrșit, al unor amenințări de intervenție prost camuflate a devenit curajoasa Cuba.

Relațiile Statelor Unite ale Americii cu Cuba sînt semnificative. Se știe că în toate domeniile economiei Cubei, pînă la victoria revoluției populare în această țară domneau în mod absolut monopolurile americane care realizau profituri uriașe din exploatarea oamenilor muncii din Cuba și a bogățiilor pămîntului lor fertil.

În S.U.A. sînt unii cărora le place să se laude cu faptul că nivelul de trai din țara lor este mai ridicat decît nivelul de trai din alte țări. Nici vorbă că nivelul de trai din S.U.A. este în prezent mai ridicat decît nivelul de trai din Cuba. Dar prin ce se explică aceasta? Oare prin faptul că poporul cuban este mai puțin muncitor sau pămîntul cuban nu este atît de fertil? Nu. Desigur că nu este vorba de așa ceva. Hărnicia poporului cuban și dragostea lui de patrie, de pămîntul său, sînt bine cunoscute. Aici este vorba de cu totul altceva. Vreme de mulți ani poporul cuban nu s-a bucurat de roadele muncii sale, monopolurile americane au fost acelea care s-au bucurat de ele. Mai este oare de mirare după aceasta că venitul pe cap de locuitor a fost în Cuba, de plidă, în anul 1958 de 6,5 ori mai mic decît în S.U.A.? Acest exemplu vorbește de la sine.

Acum în Cuba s-au statornicit alte rînduieli. Alungîndu-l pe dictatorul Batista poporul cuban a scăpat de exploatarea străină și și-a luat soarta în propriile mîini, declarînd cu fermitate monopoliștilor din S.U.A.: „Ajunge cu jefuirea țării noastre! Ne vom folosi noi înșine de roadele muncii noastre și ale pămîntului nostru!".

Așadar, pretinsa vină a Cubei este că poporul cuban iubitor de pace și curajos a dorit să trăiască o viață independentă. **Organizația Națiunilor Unite trebuie să facă totul pentru a salva Cuba de primejdia de amestec dinafară care planează asupra ei. A permite ca lucrurile să ajungă la o nouă Guatemală ar însemna să se dezlănțuie evenimente cu consecințe pe care este puțin probabil că cineva ar putea să le prevadă acum.**

Pe continentul african au avut loc evenimente furtunoase. Tînăra republică Congo a devenit, chiar dintr-a treia zi după proclamarea independenței ei, victima unei agresiuni. În fața ochilor întregii lumi, guvernul belgian a încercat să răpească acestei țări libertatea pentru care poporul congolez a luptat cu abnegație zeci de ani. S-a creat o criză internațională care a reînviat în memoria tuturor zilele alarmante din toamna anului 1956 — zilele crizei Suezului. Ca și atunci, un stat african independent a fost supus unei agresiuni neprovocate, au fost încălcate principiile îndeobște recunoscute ale relațiilor dintre state, s-a creat o situație implicînd o primejdie gravă pentru pace nu numai în Africa.

Cît de ridicole și absurde sînt argumentele cu care și-au camuflat acțiunile agresorii! Ei au afirmat că în Congo s-ar crea un „haos" dacă nu ar intra trupe belgiene în această țară, că poporul congolez nu ar avea încă maturitatea necesară pentru o viață independentă. Cine ar putea da crezare acestor afirmații? Africanii au un proverb: „A încerca să înșeli poporul este ca și cum ai încerca să înfășori focul în hîrtie". Agresiunea armată împotriva Congoului a fost condamnată de întreaga Africă, de întreaga opinie publică mondială.

Și desigur că nu grija pentru viața cetățenilor belgieni din Congo, ci interese mult mai concrete ale monopolurilor atotputernice, care s-au statornicit pe pămîntul congolez, au determinat guvernul belgian să adopte o politică nebunească, să încerce să îngenunche poporul acestui tînăr stat, să despartă cu forța cea mai bogată provincie a sa, Katanga. Materia primă pentru arma nucleară — uraniu, cobalt, titaniu — forța de muncă ieftină, iată ce se tem monopoliștii să piardă în Congo. Aceasta constituie adevărata bază a complotului împotriva Congoului, ale cărui fire pornesc de la Bruxelles spre capitalele altor mari puteri ale N.A.T.O.

Cînd colonialiștii au simțit că guvernul Republicii Congo, ales în mod legal, care a obținut încrederea parlamentului, a pornit pe un drum sigur spre promovarea unei politici independente și și-a propus să se călăuzească numai după interesele poporului congolez, au fost puse imediat în acțiune toate mijloacele colonialiștilor pentru a răsturna acest guvern. Colonialiștii au hotărît să obțină crearea unui guvern de interpuși, care sub înfățișarea de guvern „independent" să aducă de fapt la îndeplinire voința colonialiștilor.

Colonialiștii au făcut acest lucru, așa cum fac întotdeauna, prin metode brutale și prin intervenție directă. Din păcate în Congo au îndeplinit această treabă murdară prin intermediul secretarului general al Organizației Națiunilor Unite, d-l Hammarskjoeld și prin aparatul acestuia.

Este un lucru rușinos. Trupele O.N.U. care, la cererea guvernului legal, au fost trimise în ajutorul acestui guvern, au ocupat aerodromurile, au ocupat postul de radio, au dezorganizat viața statului, au paralizat activitatea guvernului legal. Aceste trupe au creat condiții pentru acțiunile trădătoare ale marionetei din Katanga, unde au fost adunate și mobilizate forțe împotriva guvernului lui Patrice Lumumba, ales după toate normele democratice.

Colonialiștii și lacheii lor afirmă că Lumumba este comunist. Lumumba, desigur, nu este comunist, dar el este un patriot al țării sale și își slujește cinstit poporul în lupta lui pentru eliberarea de sub asuprirea colonială.

Dar dv. domnilor colonialiști, prin acțiunile dv. de a difuza diferite versiuni despre comuniști ajutați popoarele din țările coloniale să dea la o parte vălul cu care acoperiți ochii oamenilor, cu care întunecați conștiința lor. Toate popoarele vor înțelege, și vor înțelege curînd, că comuniștii, partidele comuniste — sînt partide care sînt într-adevăr exponenții voinței popoarelor care luptă pentru libertate și independență.

Unele organe ale presei americane și engleze, încurajate de anumite forțe, țipă că Uniunea Sovietică ar fi fost înfrîntă în Congo. Ce se poate spune în legătură cu aceste afirmații prostești?

În primul rînd în Congo n-am suferit și nu am putut suferi nici o înfrîngere, deoarece n-am avut acolo trupe și n-a existat și nu a putut exista nici o intervenție din partea noastră în treburile interne ale Congoului. Am susținut, susținem și vom susține că popoarele Africii, ca și popoarele de pe alte continente, să obțină eliberarea lor de sub jugul colonial și să instaureze în țările lor, după aprecierea și dorința lor, rînduieli convenabile lor.

În al doilea rînd, am fost întotdeauna și vom fi împotriva amestecului imperialiștilor în treburile interne ale țărilor care s-au eliberat din dependența colonială, împotriva metodelor nedemne care au fost folosite în Congo.

Colonialiștii caută să dizolve guvernul legal și parlamentul cu ajutorul țărilor care se intitulează lumea liberă, ei vor să-și sărbătorească victoria. Dar ei jubilează prea devreme deoarece aceasta este o victorie a la Pirhus. Prin pretinsa lor victorie colonialiștii ajută să cadă vălul de pe ochii popoarelor coloniale care văd tot mai clar că, colonialiștii, acordînd formal independența, fac totul pentru a menține jugul colonial.

Poporul nu se va opri la mijlocul drumului. El își mobilizează forțele, va acționa cu și mai multă clarviziune și va înțelege că lupta pentru independență este o luptă grea, că de pe drumul spre adevărata libertate trebuie să înlăture multe dificultăți, să învețe să deosebească pe adevărații prieteni de dușmani.

LUPTA INCEPUTĂ DE POPORUL CONGOLEZ NU POATE FI OPRITĂ. EA POATE FI ÎNCETINITĂ SAU FRÎNATĂ. DAR ACEASTĂ LUPTĂ VA IZBUCNI CU O FORȚĂ ȘI MAI MARE ȘI ATUNCI POPORUL, ÎNVINGÎND TOATE GREUTĂȚILE, VA OBȚINE ELIBERAREA DEPLINĂ.

Statul sovietic a salutat și salută lupta popoarelor coloniale pentru independență și va face tot ce îi stă în putință pentru a acorda ajutor material și moral popoarelor coloniale în lupta lor dreaptă.

Organizația Națiunilor Unite trebuie să ceară restabilirea ordinei în Congo pentru ca parlamentul ales legal de poporul congolez să poată funcționa pentru ca să fie create condiții în scopul desfășurării normale a activității guvernului legal al Congoului, condus de dl. Lumumba, care s-a bucurat și se bucură de încrederea poporului congolez.

Guvernul sovietic a înscris problema Congoului pe ordinea de zi a celei de a XV-a sesiuni a Adunării Generale. **Adunarea Generală trebuie să dea o ripostă colonialiștilor și acoliților lor, trebuie să cheme la ordine pe dl. Hammarskjoeld pentru ca el să nu abuzeze de funcția de secretar general și să-și îndeplinească atribuțiunile în strictă conformitate cu prevederile Cartei Organizației Națiunilor Unite și cu hotărîrile Consiliului de Securitate.**

După părerea guvernului sovietic, trebuie să se adopte o hotărîre potrivit căreia în Congo trebuie să rămînă numai trupe ale țărilor africane și asiatice, iar aceste trupe trebuie să se afle pe teritoriul Congoului numai cu asentimentul guvernului congolez al d-lui Lumumba, ales legal, și să fie folosite numai după cum crede de cuviință acest guvern, în interesele asigurării activității normale a guvernului legal și parlamentului Republicii Congo.

Toate statele, care nu în cuvinte ci în fapte vor să vadă Congoul liber și independent, trebuie să se abțină de la orice acțiuni care pot aduce prejudicii integrității teritoriale și independenței Republicii Congo.

Sîntem convinși că poporul congolez va face singur față greutăților ivite și va reuși să facă ordine în țara sa.

Sîntem cu toții martorii situației în care numeroase popoare sînt supuse unor acțiuni dușmănoase continue, unei presiuni grosolane din partea unui anumit grup de state care încearcă să ignoreze interesele legale și drepturile altor țări. Acest lucru încarcă atmosfera internațională cu conflicte grave, a căror primejdie se intensifică datorită cursei tot mai vertiginoase a înarmărilor.

Este cît se poate de evident că pe o asemenea bază relațiile internaționale nu mai pot evolua de acum înainte deoarece aceasta ar însemna să lunecăm nebunește spre prăpastie. Obligația sacră a O.N.U. este să se ridice în apărarea drepturilor suverane ale statelor pentru restabilirea unei baze juridice ferme în relațiile internaționale și pentru încetarea cursei înarmărilor.

Din păcate, politica de încălcare a drepturilor inalienabile ale popoarelor se face simțită pînă în prezent chiar și în sînul Organizației Națiunilor Unite.

Să luăm de pildă problema reprezentării în O.N.U. a marii Chine Populare. A împiedica restabilirea drepturilor legitime ale Republicii Populare Chineze în O.N.U. numai pentru faptul că orînduirea socialistă a acestui stat nu este pe placul cercurilor guvernante ale cîtorva țări occidentale, și în primul rînd al Statelor Unite ale Americii, înseamnă a nu ține seama de realitate, a nu dori slăbirea încordării internaționale și a subordona interesele întăririi păcii internaționale și ale dezvoltării colaborării internaționale calculelor politice înguste ale unui grup restrîns de state. O asemenea situație este dăunătoare cauzei păcii și înjositoare pentru O.N.U.

Acest lucru este dovedit și de istoricul problemei admiterii în O.N.U. a Republicii Populare Mongole. După cum știți, această problemă a fost discutată în repetate rînduri timp de mulți ani. Totuși, Republica Populară Mongolă nu a fost primită pînă în prezent în O.N.U. Credem că este timpul de a rezolva în sfîrșit această problemă, de a primi Republica Populară Mongolă în Organizația Națiunilor Unite pentru ca ea să poată participa pe bază de egalitate în drepturi cu alte state suverane la discutarea și rezolvarea celor mai importante probleme internaționale.

Prin însăși natura și menirea ei Organizația Națiunilor Unite trebuie să aibă statutul unei organizații mondiale universale. Existența O.N.U. și-ar pierde sensul dacă ea ar deveni o organizație unilaterală și s-ar coborî la situația de vechii al unela sau altela din grupările militare.

2. Regimul colonial să fie lichidat în întregime și definitiv

Domnilor delegați!

Procesul dezrobirii și renașterii la o viață independentă a popoarelor pe care colonialiștii le-au ținut veacuri de-a rîndul departe de calea principală a dezvoltării omenirii, proces care se petrece în văzul tuturor, este un simbol măreț al epocii noastre. Numai în 15 ani aproximativ un miliard și jumătate de oameni, adică jumătate din populația pămîntului, a aruncat lanțurile asupririi coloniale. Pe ruinele vechilor imperii coloniale s-au format zeci de noi state naționale.

În istoria omenirii s-a deschis o perioadă nouă în care popoarele Asiei, Africii, Americii Latine au început să participe activ, alături de popoarele Europei și Americii de Nord la determinarea destinelor întregii lumi. Fără recunoașterea acestui fapt incontestabil nu poate exista o politică externă realistă, o politică care să meargă în pas cu cerințele vremii și care să corespundă năzuințelor de pace ale popoarelor.

În prezent este oare de conceput soluționarea marilor probleme internaționale fără participarea Republicii Populare Chineze? Pot fi aceste probleme soluționate fără participarea Indiei, Indoneziei, Birmaniei, Ceylonului, Republicii Arabe Unite, Irakului, Ghanei, Guineei și altor state? Cine are altă părere să încerce aici, între zidurile Organizației Națiunilor Unite, să nu țină seama de părerea și de voturile reprezentanților statelor Asiei, Africii, Americii Latine. Ce-i drept, în unele țări occidentale, apariția în O.N.U. a unor noi state din Asia și Africa trezește teamă.

Și chiar mai mult — a început să se vorbească despre felul în care s-ar putea îngrădi intrarea ulterioară în Organizația Națiunilor Unite a noilor state.

În ceea ce privește Uniunea Sovietică, voi spune deschis, sîntem mulțumiți de apariția în O.N.U. a unui mare număr de noi state. Ne-am pronunțat întotdeauna și ne vom pronunța împotriva oricărei stîrbiri a drepturilor popoarelor care și-au cucerit independența națională. Cu aceste state ne înrudește aspirația comună spre menținerea și consolidarea păcii, spre crearea pe planeta noastră a condițiilor pentru coexistența pașnică și colaborarea țărilor, independent de orînduirea de stat și socială, așa cum o cer principiile iubitoare de pace proclamate la conferința de la Bandung a țărilor Asiei și Africii. Faptele arată că eliberarea națiunilor și popoarelor aflate sub dominația colonială duce la însănătoșirea relațiilor internaționale, la lărgirea colaborării internaționale, la întărirea păcii generale.

Popoarele noilor state au demonstrat în mod convingător nu numai că sînt capabile să se dispenseze de controlul și tutela puterilor coloniale și că se pot conduce singure, dar totodată că sînt creatoare active a unei vieți noi, stăpîni incomparabili mai înțelepți și gospodari mult mai buni ai avutului lor, ai bogățiilor țării lor decît puterile coloniale.

La începutul acestui an am avut prilejul să vizitez India, Indonezia, Birmania și Afganistan. Trebuie să spun că am fost puternic impresionat de marile succese înregistrate în avîntul economiei și culturii naționale. În aceste țări am văzut mari șantiere, baraje în curs de construcție, șosele, edificii ale unor noi universități și institute.

Oare poate fi întîlnită o imagine asemănătoare în colonii? Acolo așa ceva nu există și nici nu poate exista. Acolo domnește arbitrariul doplin al străinilor. Popoarelor din țările coloniale nu numai că li s-a răpit dreptul la independență și autoadministrare, dar sentimentele lor naționale și omenești, ca și demnitatea lor, sînt jignite și călcate în picioare la fiece pas. Prin exploatare și jaf nemilos monopolurile străine pompează din colonii toate bunurile, jefuiesc în mod barbar bogățiile.

Ca urmare a stăpînirii colonialiștilor economia coloniilor a rămas extrem de mult în urmă în dezvoltarea ei, iar populația muncitoare duce o existență de mizerie. Tocmai în colonii se constată cea mai mare durată a zilei de lucru și totodată cel mai scăzut venit național, cele mai scăzute salarii, cel mai înalt procent de analfabeți, cea mai scurtă durată a vieții, cea mai înaltă mortalitate a populației.

Nu este nevoie să descriem aici în amănunțime situația dezastruoasă, lipsa de drepturi a peste 100 de milioane de oameni care se mai chinuie încă în robia colonială. În arhivele Organizației Națiunilor Unite există un număr mai mult decît suficient de rapoarte ale diferitelor Comisii ale O.N.U., petiții și plîngeri care caracterizează situația populației din acele țări și teritorii în care pînă în prezent, sub diferite denumiri se menține regimul de administrație colonială. Aceste documente constituie un act de acuzare la adresa rușinosului regim colonial. Ceea ce se petrece în aceste țări și regiuni stîrnește pe bună dreptate indignarea adîncă și mînia tuturor oamenilor cinstiți de pe pămînt. Dar și în coloniile care mai există au trecut vremurile stăpînirii netulburate a asupritorilor străini. Cu toate că în colonii rînduielile sînt cele vechi, oamenii însă se schimbă. Ei înțeleg tot mai bine situația lor și refuză cu hotărîre să poarte jugul colonial. Iar cînd popoarele se ridică la luptă pentru libertatea lor, pentru o viață mai bună, nici o forță din lume nu poate stăvili această puternică mișcare.

Priviți ce se întîmplă în prezent în colonii! Aidoma unui vulcan fierbe și clocotește Africa. De aproximativ șase ani luptă poporul algerian cu eroism și abnegație pentru eliberare națională. Cu tot mai multă hotărîre se ridică la luptă pentru drepturile lor popoarele din Kenya, Tanganica, Uganda, Ruanda-Urundi, Angola, Mozambic, Rhodesia de Nord, Rhodesia de Sud, Sierra-Leone, Africa de sud-vest, Zanzibar, precum și din Irlanul de vest, Porto-Rico și numeroase alte colonii.

TUTUROR TREBUIE SĂ LE FIE LIMPEDE CĂ LUPTA POPOARELOR PENTRU ELIBERAREA LOR NU POATE FI OPRITĂ CU NICI UN FEL DE MIJLOACE ȘI CU NICI UN FEL DE FORȚE. ÎNTRUCÎT ACEASTA ESTE UN MAREȚ PROCES ISTORIC CE SE PETRECE CU O FORȚĂ MEREU CRESCINDĂ ȘI IREVERSIBILĂ. Dominația unui stat asupra altui stat poate fi prelungită cu un an sau doi. Dar tot așa după cum cîndva orînduirea burgheză a luat locul feudalismului, și tot așa cum acum orînduirea socialistă la locul capitalismului, așa și robia colonialismului va ceda locul libertății. Acestea sînt legile dezvoltării omenirii și numai aventurierii pot socoti că munți de cadavre și milioane de victime vor stăvili ofensiva viitorului luminos.

Trebuie să se pună capăt colonialismului, deoarece el aduce nenorociri și suferințe nu numai popoarelor din țările înrobite. Nenorociri și suferințe, lacrimi și privațiuni, apasă și popoarele din metropole. Cine poate spune că mamele franceze ai căror copii mor pe cîmpiile Algeriei sînt mai puțin nefericite decît mamele algeriene care își înmormîntează copiii pe pămîntul lor.

Astăzi, cînd curge sîngele popoarelor coloniale este cu neputință să întorci spatele, să te faci că nu vezi aceste vărsări de sînge și să prezinți lucrurile ca și cînd domnește pacea. Ce fel de pace este aceea cînd au loc războaie crîncene și, din punct de vedere al condițiilor în care se află părțile beligerante, acestea sînt războaie inegale. Trupele puterilor colonialiste sînt înarmate pînă în dinți cu toate mijloacele moderne de exterminare a oamenilor în timp ce popoarele care luptă cu eroism pentru eliberarea lor nu dispun decît de arme primitive, învechite. Dar oricît de distrugătoare ar fi războaielele duse de colonialiști, victoria va fi de partea popoarelor care luptă pentru eliberarea lor.

Există țări în care, deși simpatiile pentru lupta popoarelor asuprite sînt mari, se resimte teama de a-și strica relațiile cu puterile colonialiste și, de aceea, în aceste țări nu se ridică glasul împotriva războaielelor distrugătoare, iar colonialismul este tolerat. Alte țări sînt ele însele colonialiste și din partea lor nu te poți aștepta la nimic. Politica colonialistă, cu toate relele ei, este sprijinită de aliații puterilor colonialiste din cadrul blocurilor militare agresive.

Dar majoritatea covîrșitoare a oamenilor a pronunțat de mult sentința definitivă împotriva regimului colonial.

UNIUNEA SOVIETICĂ FIDELA POLITICII DE PACE ȘI SPRIJINIRE A LUPTEI POPOARELOR ASUPRITE PENTRU INDEPENDENȚA LOR NAȚIONALĂ, POLITICA PROCLAMATĂ DE INTEMEIETORUL STATULUI SOVIETIC, V. I. LENIN, CHEAMA ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE SA-ȘI RIDICE GLASUL ÎN APĂRAREA CAUZEI DREPTE A ELIBERARII COLONIILOR ȘI SĂ IA NEÎNTÎRZIAT MĂSURI PENTRU DEPLINA LICHIDARE A REGIMULUI COLONIAL DE ADMINISTRARE.

Lichidarea totală și definitivă a regimului colonial în toate formele și manifestările sale este dictată de întregul curs al istoriei mondiale din ultimele decenii. Acest regim este condamnat, iar pieirea sa este o problemă de timp. Practic, în prezent, problema se pune numai astfel: funeraliile regimului colonial vor fi liniștite sau vor fi însoțite de aventuri primejdioase ale adepților colonialismului care recurg la mijloace extreme. Evenimentele din Congo constituie o reamintire proaspătă a primejdiilor existente.

Datoria Organizației Națiunilor Unite, chemată să slujească cauzei întăririi păcii și securității popoarelor, este de a face tot ce depinde de ea pentru a nu permite izbucnirea unor noi conflicte militare în Asia, Africa, America Latină prin clocnirea puterilor coloniale cu popoarele care luptă pentru libertatea și independența lor. Trebuie oare să demonstrăm că în orbita oricărui conflict de acest fel pot fi atrase marile puteri și atunci, în mod inevitabil, războiul, la început local se transformă într-un război general, într-un război mondial? Nu este suficient numai să ne apărăm de uneltirile colonialiștilor trecînd dintr-o criză internațională în alta. Trebuie să punem la adăpost traiul omenirea de aceste uneltiri, să asigurăm pacea împotriva aventurilor militare coloniale. TREBUIE SĂ LICHIDĂM COLONIALISMUL O DATĂ PENTRU TOTDEAUNA, SĂ-L ARUNCĂM LA LADA DE GUNOI A ISTORIEI.

Oare nu Organizația Națiunilor Unite trebuie să se pronunțe pentru lichidarea regimului de administrație colonială, devreme ce, conform Cartei, obligația O.N.U. este de a afirma încrederea în drepturile omului, în demnitatea și valoarea personalității umane, în egalitatea în drepturi a națiunilor mari și mici? Cum se pot dezvolta relații prietenești între națiuni pe baza respectării principiului egalității în drepturi și autodeterminării popoarelor — ceea ce constituie țelul Organizației Națiunilor Unite — și totodată să se tolereze o asemenea situație în care, ca urmare a politicii de cotropire duse de state puternice din punct de vedere militar și economic, multe popoare din Asia și Africa pot obține dreptul de a-și determina singure soarta decît cu prețul unor suferințe și jertfe nespus de grele? Cum poate fi „înfăptuită colaborarea internațională în rezolvarea problemelor internaționale cu caracter economic, social, cultural și umanitar și în stimularea și dezvoltarea respectului față de drepturile omului și de libertățile fundamentale ale tuturor oamenilor, fără deosebire de rasă, sex, limbă și religie"? — dv. ați observat, desigur, că citez articolul 1, paragraful 3, cu privire la țelurile și principiile Cartei O.N.U. — și în același timp să se închidă ochii în fața unui fenomen atît de rușinos al societății omenești contemporane cum este regimul colonial?

Nu este oare timpul să se treacă la o ofensivă decisivă împotriva colonialismului la fel cum acum un secol, sau un secol și jumătate, omenirea civilizată a trecut la ofensiva împotriva comerțului cu sclavi și a sclavagismului, le-a înmormîntat, deschizînd astfel un cîmp vast nu numai pentru dezvoltarea politică ci și pentru dezvoltarea economică a societății?

GUVERNUL SOVIETIC CONSIDERĂ CĂ A SOSIT TIMPUL SĂ SE PUNĂ PROBLEMA LICHIDĂRII TOTALE ȘI DEFINITIVE A REGIMULUI DE ADMINISTRAȚIE COLONIALĂ ÎN TOATE FORMELE ȘI VARIETĂȚILE SALE PENTRU A SE PUNE CAPĂT ACESTEI RUȘINI, BARBARII ȘI SĂLBĂTICII.

Cînd am pregătit cuvîntarea am știut că nu toți participanții la sesiunea Adunării Generale vor saluta propunerile Uniunii Sovietice, pentru că aici, alături de reprezentanții statelor libere și independente se află și reprezentanții statelor coloniaiiste. Nu sînt ei aceia care vor saluta propunerile noastre iubitoare de libertate!

Respectînd cu fermitate principiul că Organizația Națiunilor Unite este centrul pentru coordonarea acțiunilor națiunilor în realizarea țelurilor comune proclamate de Carta ei, guvernul sovietic supune examinării actualei sesiuni a Adunării Generale proiectul unei Declarații în care sînt proclamate solemn următoarele deziderate:

1. — Să se acorde imediat tuturor țărilor coloniale, teritoriilor de sub tutelă și celorlalte teritorii care nu se bucură de autoadministrare, independență și libertate totală în construirea statelor naționale proprii, pe baza liberei exprimări a voinței și dorinței popoarelor lor. Regimul colonial și administrația colonială, sub toate formele sale, trebuie să fie desființate pe deplin pentru a da posibilitate popoarelor din aceste teritorii să-și hotărască singure soarta și formele conducerii de stat.

2. — Să fie lichidate toate punctele de sprijin ale colonialismului — posesiuni și regiuni arendate — pe teritorii străine.

**3. — Guvernele tuturor țărilor sînt chemate ca în relațiile între state să respecte cu

Libertate și independență tuturor popoarelor coloniale!

Să fie rezolvată problema dezarmării generale!

Importanta cuvîntare rostită de N.S. Hrușciov

(Urmare din pag. 2-a)

...rane și integrității teritoriale ale tuturor statelor fără nici o excepție, ...ngăduind nici un fel de manifestări ale colonialismului, nici un fel de drepturi sau avantaje excepționale pentru unele state în detrimentul altora.

Convinși că lichidarea deplină a regimului de administrare colonială va fi un înalt act de adevărat umanism, un pas uriaș înainte pe calea civilizației și progresului, ne adresăm cu **un apel fierbinte tuturor guvernelor reprezentate în Organizația Națiunilor Unite ca ele să sprijine prevederile acestei Declarații.**

În proiectul de Declarație pregătit de guvernul sovietic și supus atenției dv. sînt dezvoltate detaliat considerentele după care ne-am călăuzit atunci cînd am prezentat această problemă în fața Adunării Generale. Solicităm difuzarea acestui proiect de Declarație ca document oficial al Adunării Generale a O.N.U.

În cadrul intervenției mele în discuția generală aș dori să mai reiau următoarele:

Adoptarea de către O.N.U. a unor măsuri în vederea lichidării definitive a regimului colonial nu numai că ar crea condiții favorabile pentru localizarea și stingerea actualelor focare de primejdie de război, acolo unde se duce o luptă armată între colonialiști și popoarele care luptă pentru independența lor, dar ar reduce cu mult și posibilitatea izbucnirii unor noi conflicte militare între state în aceste regiuni ale lumii. Popoarele țărilor care suferă în prezent de pe urma umilirilor generate de dominația străină ar căpăta o perspectivă clară și apropiată de eliberare pașnică de sub jugul străin, iar statele care se agață de posesiunile lor coloniale ar fi răspunzătoare în fața O.N.U., în fața opiniei publice mondiale pentru neîndeplinirea prevederilor Declarației propuse. Se înțelege că această perspectivă va deveni realitate în cazul cînd puterile coloniale nu se vor eschiva de la îndeplinirea hotărîrilor O.N.U.

Nimeni nu are dreptul să uite de asemenea ce schimbări mari ar aduce lichidarea regimului de administrație colonială în viața popoarelor din țările înrobite. Aceasta ar fi nu numai o victorie a dreptății umane elementare și a dreptului internațional — lucru pentru care O.N.U. este obligată să lupte nu în vorbe ci în fapte — ci și o atragere a popoarelor înapoiate, în urma asupririi de veacuri, la folosirea bunurilor științei și tehnicii moderne, a culturii și progresului social.

Este greu de apreciat la justa valoare uriașa însemnătate a lichidării regimului colonial pentru întreaga economie mondială. Este îndeobște cunoscut că economia coloniilor și teritoriilor aflate sub tutelă este subordonată în prezent intereselor egoiste ale monopolurilor străine, iar industrializarea acestor țări este frînată artificial. Închipuiți-vă că situația se va schimba și că aceste țări și teritorii, devenind independente, vor avea posibilitatea să folosească pe scară largă bogatele resurse naturale de care dispun, să înfăptuiască industrializarea, iar populația lor va începe să trăiască mai bine. Aceasta ar duce la o creștere colosală a volumului pieții mondiale, ceea ce, fără îndoială, ar exercita o influență favorabilă nu numai asupra dezvoltării economice a țărilor Orientului, ci și asupra economiei țărilor din Occident dezvoltate din punct de vedere industrial.

Pentru lichidarea înapoierii de veacuri a țărilor care se eliberează un rol pozitiv l-ar avea ajutorarea lor economică și tehnică pe linia Organizației Națiunilor Unite, precum și pe bază bilaterală. Desigur că aceasta va necesita fonduri considerabile. De unde pot fi ele procurate fără a împovăra populația din țările dezvoltate din punct de vedere industrial? Vă atrag atenția din nou de la această tribună asupra unei surse cum este dezarmarea. Alocarea numai a unei zecimi din fondurile pe care marile puteri le cheltuiesc acum pentru nevoile militare, ar spori cu zece miliarde dolari pe an ajutorul acordat țărilor slab dezvoltate. Construcția complexă a unuia din cele mai mari sisteme energetice din lume — cel din regiunea Inghi (Congo), capabil să facă prosperă o vastă regiune din Africa, este evaluată la cinci miliarde dolari.

Este cazul de asemenea să amintim că datoria morală a statelor care au avut în trecut colonii, este de a înapoia popoarelor eliberate ale acestor țări măcar o parte din valorile pe care le-au luat prin exploatarea cruntă a populației și prin jefuirea bogățiilor naturale.

S-ar putea afirma că Uniunii Sovietice îi este ușor să ceară lichidarea regimului de administrație colonială, deoarece Uniunea Sovietică nu are colonii. Într-adevăr, noi nu avem colonii după cum nu avem nici capitaluri în alte țări. Dar a existat un timp cînd multe popoare din țara noastră sufereau jugul greu al țarismului, al orînduirii burghezo-moșierești. Situația regiunilor de la periferia imperiului țarist nu se deosebea aproape cu nimic de situația coloniilor, deoarece ele erau asuprite crunt de autocrație și capitalism. Dacă autocrația privea popoarele din Asia Centrală, din Transcaucazia și alte naționalități din imperiul rus ca un izvor de îmbogățire, după Revoluția din Octombrie, cînd aceste popoare au dobîndit libertatea deplină, ele și-au dezvoltat rapid economia, cultura și bunăstarea.

Să luăm de pildă republicile sovietice din Asia centrală. Astăzi Kazahstanul, Uzbekistanul, Kirghizia, Turkmenia, Tadjikistanul — toate republicile surori din Asia centrală s-au transformat din colonii înapoiate ale Rusiei țariste în republici socialiste înaintate, dezvoltate din punct de vedere industrial. În perioada dintre 1913 și 1960 inclusiv, producția mării industrii a crescut în republicile mai sus-amintite de peste 60 de ori. O țară cîndva înapoiată cum este Kazahstanul produce astăzi pe cap de locuitor tot atîtea produse industriale ca și Italia, iar în ceea ce privește energia electrică de pildă, în Kazahstan se produce pe cap de locuitor mai mult decît în Italia și tot atît cît în Japonia.

Pe teritoriul Asiei centrale și al Kazahstanului nu se produceau înainte de Revoluție decît 7.000.000 kWh energie electrică — de 300 de ori mai puțin decît în întregul imperiu rus, în timp ce astăzi acolo producția anuală de energie electrică este de 19 miliarde de kWh, adică de nouă ori mai mult decît producția de energie electrică din întreaga Rusie prerevoluționară.

Popoarele Uniunii Sovietice sînt ocupate cu munca pașnică creatoare pentru a transpune cu succes în viață sarcinile planului septenal de dezvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. pe anii 1959—1965. În urma îndeplinirii acestui plan voluminos și global al producției industriale a U.R.S.S. va crește de aproximativ două ori în șapte ani. Producția de energie electrică din țară va crește de peste două ori, iar în Asia centrală de aproape trei ori.

Încă de pe acum republicile din Asia centrală produc anual aproximativ 800 kWh energie electrică pe cap de locuitor, adică considerabil mai mult decît produce, de pildă, oricare din republicile Americii Latine. Republicile sovietice din Asia Centrală și Kazahstanul produc de cîteva ori mai multă energie electrică decît unele state vecine cu ele, ca de pildă, Turcia, care produce 95 kWh pe cap de locuitor, Iranul — 36 kWh, Pakistanul — 11 kWh.

A crescut de asemenea nemăsurat de mult economia și cultura altor popoare relativ puțin numeroase ale Uniunii Sovietice, unite în republici autonome. Astfel, producția mării industrii a R.A.S.S Iakută a crescut în perioada 1913—1959 de 53 de ori, a R.A.S.S. Komi — de 109 ori, a R.A.S.S. Tatare — de 147 ori, a R.A.S.S. Baskire — de 163 de ori.

În familia republicilor socialiste egale în drepturi fostele periferii ale Rusiei prerevoluționare, care erau amenințate să dispară din cauza foametei și bolilor, s-au transformat în ținuturi înfloritoare în care nivelul de trai a crescut ca și în întreaga Uniune Sovietică. Nivelul salariului muncitorilor și funcționarilor de aici nu se deosebește de salariul din alte republici ale Uniunii Sovietice. Lor le sînt asigurate, la fel ca tuturor cetățenilor din U.R.S.S., pensii, ajutoare de boală și alte beneficii sociale.

Și mai grăitoare sînt succesele republicilor naționale ale Uniunii Sovietice în dezvoltarea culturii. Se știe, de pildă, că înainte de revoluție popoarele din Kazahstan și republicile Asiei centrale au fost aproape complet analfabete. Aproape că nu existau acolo oameni cu studii medii și superioare. Puterea sovietică a deschis tuturor popoarelor un acces larg la învățămînt și cultură. Analfabetismul populației din Kazahstan și republicile din Asia centrală, la fel ca și analfabetismul populației din celelalte republici ale Uniunii Sovietice, a fost lichidat, și acestea au devenit, la fel ca și întreaga U.R.S.S., republici în care toți știu carte.

Înainte de revoluție în Kazahstan, Uzbekistan, Kirghizia, Tadjikistan și Turkmenia nu au existat instituții de învățămînt superior, iar în Kirghizia, Tadjikistan și Turkmenia nici măcar școli medii tehnice; în anul de învățămînt care a trecut însă, în aceste republici au învățat 211.000 de studenți în institute de învățămînt superior și 176.000 de elevi în școli medii tehnice și alte instituții de învățămînt mediu de specialitate. La fiecare 10.000 de locuitori ai acestor republici revin în medie 88 de studenți ai institutelor de învățămînt superior și 73 de elevi ai școlilor medii tehnice, fără să mai luăm în considerare marele număr de tineri care au plecat să învețe dincolo de hotarele republicilor lor — la Moscova, Leningrad, Kiev, Harkov, Saratov, Novosibirsk, Tomsk și alte centre culturale. Amintim că în Franța la fiecare 10.000 de locuitori revin doar 40 de studenți ai institutelor de învățămînt superior, în Italia — 34, iar în Germania occidentală — 31, adică aproape de 3 ori mai puțin decît în Asia centrală sovietică.

Unul din factorii hotărîtori care asigură dezvoltarea cu succes a economiei și culturii republicilor naționale este creșterea numărului cadrelor calificate de muncitori și intelectuali.

Permiteți-mi să reproduc cîteva cifre din materialele ultimului recensămînt al populației comparîndu-le cu datele recensămîntului din anul 1926, adică anul în care economia noastră era deja pe punctul de a atinge nivelul de dinainte de revoluție. În această perioadă numărul muncitorilor și funcționarilor din economia națională a crescut în întreaga Uniune Sovietică de șase ori, iar în Asia centrală și Kazahstan — de zece ori.

A crescut și mai mult numărul muncitorilor și specialiștilor calificați. Iată, de pildă, date privitoare la unele profesii (în mii de oameni):

	1926	1959	De cîte ori mai mult în 1959 față de 1926
Muncitori metalurgiști			
Întreaga Uniune Sovietică	993	9.304	9
Asia Centrală	29	528	18
Muncitori chimiști			
Întreaga Uniune Sovietică	44	395	9
Asia Centrală	0,23	16,6	72
Mecanici			
Întreaga Uniune Sovietică	121	1.781	15
Asia Centrală	4	155	39
Șoferi, tractoriști, combaineri			
Întreaga Uniune Sovietică	22	5.684	260
Asia Centrală	1,2	754	628
Ingineri, tehnicieni, agronomi			
Întreaga Uniune Sovietică	267	4.683	18
Asia Centrală	9,3	349	38
Învățători și alți lucrători pe tărîm cultural și educativ			
Întreaga Uniune Sovietică	486	3.276	7
Asia Centrală	18	342	19
Medici și personal medical mediu			
Întreaga Uniune Sovietică	199	1.702	8,5
Asia Centrală	7	147	21
Lucrători științifici			
Întreaga Uniune Sovietică	14	316	23
Asia Centrală	0.36	26,5	74

Uriașe succese în dezvoltarea economiei, culturii și științei au fost realizate, firește, nu numai în republicile din Asia centrală, deosebit de înapoiate în epoca prerevoluționară ci și în toate celelalte republici sovietice. Așa de pildă, în toate republicile unionale au fost create Academii de științe, există numeroase Institute de cercetări științifice și Institute de învățămînt superior. În toate republicile au fost create în anii puterii sovietice cadre calificate ale clasei muncitoare, a crescut colosal numărul intelectualilor.

După ce s-a înfăptuit Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, burghezia din toată lumea vorbea despre pieirea inevitabilă a puterii sovietelor, dat fiind că Rusia era o țară semianalfabetă, iar clasa muncitoare nu avea specialiști în stare să conducă aparatul de stat și economia țării. Viața a confirmat justețea cuvintelor leniniste că revoluția va trezi inițiativa populară, că puterea sovietică va promova din rîndurile maselor populare conducători-organizatori, că muncitorul simplu, țăranul, luînd puterea vor învăța să conducă statul, vor deveni stăpîni pe toate realizările științei și tehnicii moderne.

Guvernul țarist aplica la periferia Rusiei o politică în fond colonială, care nu se deosebea prea mult de cele ce se pot observa astăzi în țările coloniale. Uzbecii, kazahii, tadjicii și alte naționalități neruse erau denumite cu dispreț „neam străin". Ei nu erau socotiți oameni și erau exploatați fără milă. Între aceste popoare erau ațîțate dezbinarea națională, ura, lupte intestine și împărțirea țarist nu se menținea decît cu ajutorul baionetelor și oprimării. Cînd popoarelor din Asia centrală și din Transcaucazia li s-au acordat libertatea națională și drepturi egale cu celelalte popoare din Rusia, ele și-au demonstrat capacitățile în dezvoltarea economiei și culturii naționale.

Oare dezvoltarea țării noastre a avut de suferit de pe urma acordării dreptului la independență și autodeterminare popoarelor? Oare în țara noastră multinațională au loc certuri și dușmănie între popoare, se destramă statul? Nu. Nimic din toate acestea nu are și nu poate să aibă loc.

În conformitate cu Constituția, fiecare din cele 15 republici unionale ale noastre are dreptul să facă parte din Uniune sau să lasă din ea dacă ar dori aceasta. Existența a 19 republici autonome, 9 regiuni autonome și 10 districte naționale permite să se păstreze particularitățile naționale, trăsăturile culturale și specificul fiecărui popor și naționalități.

În Uniunea Sovietică a avut loc o apropiere și unire nemaiîntîlnită a tuturor naționalităților. S-a încheagat o adevărată prietenie a popoarelor pe care n-au putut s-o zdruncine toate încercările celui de-al doilea război mondial. De pe urma acestor mărețe transformări au avut de cîștigat nu numai minoritățile naționale ci și rușii, ucrainienii și bielorușii — națiuni care formează majoritatea populației Uniunii Sovietice.

Ne mîndrim cu faptul că, pe baza experienței fostelor periferii ale Rusiei, a fost demonstrată posibilitatea deplină pentru țările Orientului de a lichida în cursul vieții unei singure generații înapoierea, mizeria, bolile, incultura și de a se ridica pînă la nivelul țărilor înaintate din punct de vedere economic.

Acum permiteți-mi să mă refer la alte exemple care ilustrează felul cum înfăptuiesc colonialiștii practic „misiunea civilizatoare" în colonii.

Pînă în momentul obținerii independenței de către fostele colonii venitul național anual pe cap de locuitor era, potrivit datelor oficiale ale O.N.U., în Indonezia doar de 25 dolari americani, în timp ce în Olanda era de 20 de ori mai mare. În Birmania, acest venit era de 36 dolari, în India — de 57 dolari, adică de peste 10 ori mai mic decît în Anglia. Pînă în momentul cîștigării independenței de către poporul congolez venitul național pe cap de locuitor în Belgia, era de 13 ori mai mare decît venitul congolezilor. Totodată, în Congo, ca și în alte țări coloniale, partea leului din acest venit extrem de redus era însușită de colonialiști.

Să luăm un indice atît de important al dezvoltării economice a țării ca producția de energie electrică. Pînă în momentul obținerii independenței, în Birmania se produceau anual 4 kWh pe cap de locuitor, în India — aproximativ 15 kWh, în Pakistan — 2 kWh, în Egipt — aproximativ 50 kWh, în timp ce în 1947 în Anglia s-au produs pe cap de locuitor peste 1.100 kWh.

Colonialiștii au ținut popoarele înrobite în ignoranță și întuneric. În 1950 numărul științiților de carte din Indonezia nu depășea 15—20 la sută, în India chiar la cîțiva ani după cucerirea independenței, cînd fuseseră deja luate măsuri pentru extinderea sistemului învățămîntului public, științiți de carte reprezentau 16 la sută din populație, iar în Pakistan — 14 la sută. În momentul dobîndirii independenței de către țările Indochinei franceze, în Franța la 100.000 de oameni reveneau 330 studenți, iar în Cambodgia — 4. În Indonezia în 1948 un medic trebuia să deservească 67.000 de oameni. Nu este de mirare că în urma nivelului de trai scăzut și a lipsei de asistență medicală cuvenită, durata medie a vieții în toate fostele colonii este monstruos de scăzută în comparație cu metropolele. În unele din aceste țări un om nu trăiește în medie mai mult de 35 ani, adică de două ori mai puțin decît în țările care le-au ținut în stare de înrobire colonială. Aceasta este o moștenire încă nelichidată a rînduielilor coloniale.

Dacă statele metropole s-ar fi călăuzit într-adevăr după interesele popoarelor coloniale, dacă ele le-ar fi acordat într-adevăr ajutorul despre care le place să vorbească și nu s-ar fi ocupat de jaf și exploatare, atunci popoarele din colonii și metropole s-ar fi dezvoltat egal și nu s-ar fi deosebit atît de izbitor în dezvoltarea economiei naționale, culturii, bunăstării. Ce fel de comunitate mai este și aceea în care nivelul de trai al țărilor din Occident și din colonii nici nu poate fi comparat.

Aceasta nu este o comunitate, ci o dominație a unora asupra celorlalți, unii beneficiind de munca și bunurile celorlalți pe care-i exploatează și îi jefuiesc, iar bogățiile naționale ale acestora sînt pompate în metropole. Popoarele coloniale nu au decît o singură ieșire din starea de mizerie și lipsă de drepturi — lichidarea regimului colonial de administrare.

Apărătorii regimului colonial înspăimîntă popoarele din metropolă afirmînd că, după lichidarea sistemului colonial, viața populației din țările dezvoltate din punct de vedere industrial se va înrăutăți, chipurile, inevitabil. Inconsistența acestor afirmații este evidentă.

În primul rînd aceste afirmații îi demască complet pe autorii lor care recunosc fără să vrea că metropolele continuă să jefuiască coloniile și țările dependente și că obțin din aceasta profituri fabuloase. Acest lucru este adevărat dar se mai știe și că supraprofiturile nu sînt folosite de păturile largi ale populației din metropolă, ci intră în primul rînd în buzunarele monopolurilor. Dar de regimul colonial se cramponează nu popoarele din metropole, ci milionarii și miliardarii.

În al doilea rînd, experiența dezvoltării multor țări care și-au cucerit independența națională, arată în mod convingător că în condițiile dezvoltării rapide a economiei naționale, și în aceste țări piața internă devine incomparabil mai largă, ele pot să consume incomparabil mai multe produse industriale din țările mai dezvoltate și în același timp, pe baza dezvoltării forțelor lor de producție, să furnizeze țărilor dezvoltate din punct de vedere industrial mai multe materii prime și diferite produse și mărfuri, necesare economiei acestora. Aceasta este un sistem mai înaintat și rațional de relații între țări, care duce la avîntul continuu al bunăstării popoarelor, atît din țările în trecut coloniale și dependente, înapoiate din punct de vedere economic, cît și din țările mai dezvoltate.

Întreaga evoluție a vieții, întreaga dezvoltare economică și politică arată că istoria condamnă implacabil regimul colonial rușinos care și-a trăit veacul.

Se înțelege că nu trebuie să ne așteptăm ca propunerile noastre referitoare la lichidarea regimului colonial, care corespund intereselor arzătoare ale oamenirii, vor fi primite în mod favorabil de către cei care se mai agață încă de rînduielile coloniale. Aud de pe acum voci critice ale apărătorilor regimului colonial. Însă și acelora care **s-au obișnuit să-și clădească bunăstarea pe seama popoarelor asuprite din colonii, le spunem: gîndiți-vă, priviți ce se întîmplă în jurul vostru. Dacă nu astăzi, atunci curînd, foarte curînd se vor nărui definitiv rînduielile coloniale, iar dacă nu vă veți da la o parte din drum la timp, atunci oricum veți fi măturați.** Nu se poate prelungi viața condamnatului regim de administrație colonială nici prin comploturi, nici chiar prin forța armelor. Toate acestea nu vor face decît să intensifice și să facă și mai înverșunată lupta popoarelor împotriva acestui regim complet putred.

Dar numărul adepților regimului colonial devine tot mai mic în însăși țările colonialiste, și în definitiv, nu lor le revine ultimul cuvînt. **De aceea, ne adresăm rațiunii și clarviziunii popoarelor din țările occidentale, guvernelor și reprezentanților lor la această înaltă adunare a Organizației Națiunilor Unite: să ne coordonăm acțiunile îndreptate spre lichidarea regimului de administrație colonială și să accelerăm prin aceasta procesul istoric logic, să facem totul pentru ca popoarele din țările coloniale și dependente să devină egale în drepturi și să-și poată hotărî singure soarta.**

Salutăm lupta sfîntă de eliberare a popoarelor coloniale împotriva colonialiștilor. Dacă puterile colonialiste nu vor asculta de glasul rațiunii și își vor continua vechea lor politică colonială, vor continua să oprime țările coloniale, popoarele care se situează pe poziția lichidării regimului colonial vor trebui să acorde tot ajutorul posibil luptătorilor pentru independență, împotriva colonialiștilor, împotriva robiei coloniale. Trebuie acordat ajutor moral, material și de altă natură în vederea desăvîrșirii luptei sfinte și drepte a popoarelor pentru independența lor.

Nu pot fi libere popoarele care asupresc alte popoare. Orice popor liber trebuie să ajute popoarele care mai sînt asuprite să-și cucerească libertatea și independența.

ÎN CEEA CE O PRIVEȘTE, UNIUNEA SOVIETICĂ A ACORDAT AJUTOR ȚĂRILOR SLAB DEZVOLTATE DIN PUNCT DE VEDERE ECONOMIC ȘI VA ACORDA ASEMENEA AJUTOR ÎN PROPORȚII TOT MAI MARI. NOI AJUTĂM ÎN MOD SINCER POPOARELE DIN ACESTE ȚĂRI ÎN CREAREA ECONOMIEI LOR INDEPENDENTE, ÎN DEZVOLTAREA INDUSTRIEI NAȚIONALE — BAZA PRINCIPALĂ A UNEI INDEPENDENȚE REALE ȘI A CREȘTERII BUNĂSTĂRII POPORULUI.

Îngăduiți-mi să-mi exprim speranța că actuala sesiune a Adunării Generale va fi un jalon istoric pe calea lichidării totale și definitive a rînduielilor coloniale pe planeta noastră. Acesta va fi un act de măreață însemnătate istorică, exprimînd năzuințele tuturor popoarelor ce luptă pentru independența națională, ale întregii oameniri progresiste.

3. Problema dezarmării trebuie să fie, în sfîrșit, rezolvată

Stimați domni! În septembrie anul trecut, din însărcinarea guvernului sovietic am prezentat la cea de-a 14-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. propunerile Uniunii Sovietice cu privire la dezarmarea generală și totală. Monstruoasa forță distructivă a armamentului modern, amploarea fără precedent a cursei înarmărilor, acumularea de către state a unor uriașe stocuri de arme de exterminare în masă — toate acestea creează o primejdie pentru viitorul omenirii și ne obligă să căutăm un mod principial nou de abordare a problemei dezarmării. Propunerile noastre sînt o aplicare în practică a acestui mod de abordare.

Am putut încerca doar un sentiment de satisfacție în legătură cu faptul că ideile prezentate de noi au fost aprobate în unanimitate de Organizația Națiunilor Unite și au fost sprijinite larg de popoarele din lumea întreagă. Călăuzindu-se după hotărîrile sesiunii precedente a Adunării Generale, Uniunea Sovietică, împreună cu alte state, a participat în modul cel mai activ la tratativele din Comitetul celor zece state pentru dezarmare și a căutat să obțină acolo elaborarea unui Tratat referitor la dezarmarea generală și totală. Fără a aștepta o convenție internațională în problema dezarmării, Uniunea Sovietică a înfăptuit în mod unilateral măsuri pentru reducerea cu 1,200 000 de oameni, adică cu o treime, a forțelor sale armate, ceea ce, potrivit aprecierii generale, a contribuit la îmbunătățirea atmosferei în vederea tratativelor cu privire la dezarmare.

GUVERNUL SOVIETIC, PROMOVIND CU CONSECVENȚĂ ȘI FERMITATE O POLITICĂ IUBITOARE DE PACE, DECLARĂ SOLEMN LA ACEASTĂ SESIUNE A ADUNĂRII GENERALE A O.N.U CĂ UNIUNEA SOVIETICĂ ARE FORȚE ARMATE NUMAI PENTRU APĂRAREA ȚĂRII NOASTRE ȘI PENTRU ÎNDEPLINIREA OBLIGAȚIILOR FAȚĂ DE ALIAȚII ȘI PRIETENII NOȘTRI ÎN CAZUL UNEI AGRESIUNI ÎMPOTRIVA LOR. POSIBILITATEA FOLOSIRII FORȚELOR NOASTRE ARMATE ÎN ALTE SCOPURI ESTE EXCLUSĂ, DEOARECE ACEST LUCRU AR FI STRĂIN INSĂȘI NATURII STATULUI NOSTRU ȘI PRINCIPIILOR DE BAZĂ ALE POLITICII SALE EXTERNE IUBITOARE DE PACE.

Țara noastră este nevoită să aibă forțe armate numai pentru că propunerile noastre cu privire la dezarmarea generală și totală n-au fost pînă acum acceptate. VOM FACE TOT CE DEPINDE DE NOI PENTRU CA DEZARMAREA GENERALĂ ȘI TOTALĂ SĂ DEVINĂ UN FAPT, PENTRU CA OMENIREA SĂ FIE IZBĂVITĂ DE CURSA ÎNARMĂRILOR ȘI DE PRIMEJDIILE UNUI NOU RĂZBOI NIMICITOR.

Din momentul adoptării de către Adunarea Generală a rezoluției cu privire la dezarmarea generală și totală a trecut un an. Ținînd seama de ritmul actual al vieții, acest răstimp este relativ mare și este mai presus de orice îndoială că cei ce se ocupă cu producția de arme, cu perfecționarea și inventarea unor noi mijloace aducătoare de moarte, nu și-au pierdut degeaba vremea în acest răstimp.

Dar în domeniul dezarmării, în anul care a trecut lucrările n-au avansat nici măcar cu un pas. Care sînt cauzele acestei situații despre care sîntem nevoiți să vorbim aici cu mult regret și cu o seriosă îngrijorare? Cine împiedică îndeplinirea rezoluției Adunării Generale referitoare la dezarmarea generală și totală, cea mai importantă și mai recomandabilă hotărîre din istoria O.N.U.? Cine nu permite ca problema dezarmării să fie urnită din punctul mort?

Faptele demonstrează că lipsa oricărui progres în soluționarea problemei dezarmării este o urmare a poziției Statelor Unite ale Americii și a unor alte state legate de S.U.A. prin N.A.T.O.

În cursul întregii activități a Comitetului celor zece state pentru dezarmare, puterile occidentale au refuzat să treacă la elaborarea Tratatului cu privire la dezarmarea generală și totală, s-au eschivat total de la discutarea în esență a programului sovietic de dezarmare generală și totală remis Comitetului de către Adunarea Generală în vederea unei examinări detaliate. În ceea ce le privește ele au prezentat propuneri care nu prevedeau nici dezarmarea generală și totală, nici dezarmare în general, ci doar măsuri de control asupra înarmării, adică control fără dezarmare. **Nu putem să nu constatăm că instaurarea controlului fără dezarmare ar echivala cu crearea unui sistem internațional de spionaj și nu numai că n-ar contribui la întărirea păcii, ci, dimpotrivă, ar putea favoriza agresorul potențial în înfăptuirea planurilor sale primejdioase pentru popoare.**

Pericolul constă în aceea că stabilirea unui control asupra înarmărilor în condițiile menținerii armamentelor înseamnă în fond că, atît o parte cît și cealaltă vor cunoaște cantitatea, calitatea și amplasarea armamentelor existente la partea adversă. În consecință, partea agresivă ar putea face în așa fel încît armamentele ei să atingă un nivel precumpănitor cu scopul de a alege un moment propice și a comite o agresiune. NU VOM ACCEPTA NICIODATĂ UN CONTROL ASUPRA ÎNARMARILOR FĂRA DEZARMARE, PENTRU CA ACEASTA AR ECHIVALA CU O INCURAJARE A AGRESORULUI. SCOPUL NOSTRU CONSTA ÎN ASIGURAREA UNEI PACI TRAINICE ȘI EL POATE FI ATINS NUMAI PRIN LICHIDAREA ARMAMENTELOR ȘI FORȚELOR ARMATE ÎN CONDIȚIILE UNUI RIGUROS CONTROL INTERNAȚIONAL.

Acționînd în flagrantă contradicție cu rezoluția Adunării Generale a O.N.U., puterile occidentale au dus în Comitetul celor zece state doar discuții sterile în legătură cu dezarmarea, încercînd să împiedice orice progres în această problemă și să compromită în ochii opiniei publice mondiale ideea dezarmării generale și totale. Guvernul sovietic, ca și guvernele unei serii de state, a fost nevoit să-și întrerupă participarea la lucrările Comitetului celor zece, care a fost transformat de puterile occidentale într-un paravan pentru mascarea cursei înarmărilor.

Pentru guvernul sovietic n-a fost ușor să ia această hotărîre, deoarece tocmai țara noastră a inițiat punerea în discuție a problemei dezarmării generale și totale și a depus toate eforturile pentru a se obține în comitet, în deplină concordanță cu rezoluția Adunării Generale, o rezolvare constructivă a acestei probleme. Dar, în condițiile create a rămîne în comitet n-ar fi însemnat decît a da un ajutor adversarilor dezarmării. N-am putut accepta încercările de a specula măreața cauză a dezarmării în numele unor scopuri străine intereselor păcii generale.

Iată de ce guvernul sovietic a supus spre examinare problema dezarmării Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, în care majoritatea considerabilă a membrilor nu este cîtuși de puțin interesată în cursa înarmărilor și dorește sincer încetarea ei.

Ținînd seama de uriașa importanță a problemei dezarmării și de necesitatea unei cotituri radicale în desfășurarea tratativelor, guvernul sovietic a fost de părere ca la discutarea în Adunarea Generală a acestei probleme să participe direct șefii de state și guverne învestiți cu depline împuterniciri. Constatăm cu satisfacție că acest mod de a pune problema a fost primit cu înțelegerea cuvenită de guvernele unor state ale căror delegați la Adunarea Generală sînt conduse de oameni de stat cu cea mai mare răspundere din țările lor.

Supunînd spre examinare Adunării Generale problema dezarmării, pornim de la premiza că discutarea acestei probleme în întreaga ei amploare va duce în cele din urmă la rezolvarea ei, sau cel puțin va da o orientare mai concretă tratativelor cu privire la dezarmare la care acum trebuie atrase să ia parte alături de statele participante la grupările militare opuse și statele care duc o politică de neutralitate.

Dorind să înlesnească activitatea Adunării Generale și să dea un caracter concret discutării problemei dezarmării, guvernul sovietic prezintă spre examinare Adunării Generale propunerea „PRINCIPALELE PREVEDERI ALE TRATATULUI CU PRIVIRE LA DEZARMAREA GENERALĂ ȘI TOTALĂ". Cerem președintelui Adunării Generale și secretariatului O.N.U. să difuzeze în rîndul delegaților, în calitate de documente oficiale ale Adunării Generale, această propunere și declarația noastră explicativă, în care este expusă mai amănunțit poziția Uniunii Sovietice în problema dezarmării.

Noua propunere sovietică în problema dezarmării generale și totale, la baza căreia stau prevederile propunerii prezentate de guvernul sovietic la 2 iunie 1960 spre examinarea tuturor guvernelor lumii, a fost întîmpinată ținîndu-se seama de tot ceea ce s-a spus util în anul trecut în cursul dezbaterii acestei probleme de către cercurile politice și sociale din diferite țări ale lumii. Din multe puncte de vedere această propunere merge în întîmpinarea poziției puterilor occidentale ceea ce, sperăm, va contribui la încheierea grabnică a unui acord cu privire la dezarmare.

Printre altele, noi prevedem acum ca încă în prima etapă a dezarmării generale și totale să fie lichidate toate mijloacele de transportare la țintă a armei nucleare, să fie elaborate în mod amănunțit măsurile în domeniul unui control internațional eficace în toate etapele, să fie luate în considerare dezideratele unor puteri occidentale ca, chiar de la început, să se prevadă reducerea efectivelor forțelor armate și a armamentelor clasice. Au fost aduse și o serie întreagă de alte modificări și precizări în programul nostru. După părerea noastră toate aceste modificări concretizează programul dezarmării generale și totale, îl fac și mai realist și eficient.

Elaborarea în amănunt a Tratatului cu privire la dezarmarea generală și totală reprezintă desigur o sarcină complicată, pentru rezolvarea căreia toți participanții la tratative vor trebui să depună multe eforturi și muncă. În cursul acestei activități se vor putea ivi diferite probleme, în a căror rezolvare va trebui să se dea dovadă de suplețe și să se țină în mod realist seama de situația internațională.

Dar trebuie să ne dăm seama cu toții în mod lucid că nici un fel de suplețe nu va contribui la rezolvarea problemei dezarmării și că toate eforturile și munca în numele acestui țel vor fi ca și pînă acum zadarnice dacă nu toți participanții la tratative vor fi călăuziți de dorința sinceră de a traduce în viață visul de veacuri al omenirii cu privire la dezarmare.

Or, în Comitetul celor zece state, S.U.A. și partenerii lor din N.A.T.O. au fost lipsiți în mod evident de asemenea dorință. Deocamdată nu se constată ca la ei să fi apărut o asemenea dorință. În legătură cu aceasta nu se poate trece pe lîngă noile încercări de a îndruma lucrurile pe alt făgaș, întreprinse de S.U.A. cu puțin înaintea începerii Adunării Generale. Pentru cine nu este clar că tocmai acest scop l-au urmărit S.U.A. atunci cînd au obținut convocarea Comisiei O.N.U. pentru dezarmare cu cîteva săptămîni înaintea deschiderii sesiunii Adunării Generale?

După cum a arătat experiența lucrărilor Comitetului celor zece state, în cursul tratativelor din acest comitet cu privire la problemele practice ale dezarmării s-au ivit dificultăți din cauza lipsei de dorință a puterilor occidentale de a rezolva problema dezarmării. Propunerile prezentate de Uniunea Sovietică spre examinare Comitetului celor zece sînt bine cunoscute și ele au fost apreciate de opinia publică internațională ca fiind cît se poate de clare și întrutotul realiste. Trebuie subliniat că în aceste propuneri s-a ținut seama de unele deziderate și propuneri ale puterilor occidentale. Dar domnul Lodge, reprezentantul S.U.A. la O.N.U. pentru dezarmare, a declarat că Uniunea Sovietică ar propune să se „cumpere mîța în sac". În cazul acesta trebuie să ne întrebăm dacă domnul Lodge ia fel ca eroul unui basm oriental nu s-a băgat el însuși într-un sac care îl împiedică să vadă ceea ce văd și înțeleg clar toți?

Ne-a uimit și o altă declarație a domnului Lodge care s-a pronunțat împotriva prezentării problemei dezarmării spre examinarea actualei sesiuni a Adunării Generale.

El a spus textual următoarele: „Socotim că opinia publică mondială trebuia să fi ascultat toate acestea și să le asculte într-un for cum este această comisie care se ocupă exclusiv cu dezarmarea și nu să asculte pur și simplu toate acestea în Adunarea Generală unde această chestiune nu va fi decît una din cele peste 80 de probleme".

Îl cunosc personal pe dl Lodge și mă mir cît de puțin își apreciază propria-i muncă — doar timp de mulți ani el a reprezentat interesele Statelor Unite ale Americii la O.N.U. De altfel, poate tocmai de aceea, întrucît dl Lodge s-a plictisit

(Continuare în pag. 4-a)

Libertate și independență tuturor popoarelor coloniale!

Să fie rezolvată problema dezarmării generale!

Importanta cuvîntare rostită de N. S. Hrușciov

(Urmare din pag. 3-a)

de chestiunile discutate în Adunarea Generală, el le consideră de duzină și caută să le transmită cît mai repede unui organ auxiliar pentru a le băga într-un sac ascunzîndu-le de opinia publică.

Avem o atitudine de stimă pentru toate comisiile Organizației Națiunilor Unite, dar pentru noi forul suprem, cel mai reprezentativ și cu depline puteri al popoarelor este Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite. Sperăm că reprezentanții statelor de pe toate continentele adunați aici nu împărtășesc punctul de vedere de care vorbeam mai sus și nu vor considera problema dezarmării ca a 79 a la număr. Aceasta este problema problemelor care frămîntă toată omenirea și, ciudat, acest lucru nu-l înțelege reprezentantul Statelor Unite ale Americii în Organizația Națiunilor Unite.

În Comisia O.N.U. pentru dezarmare s-au întreprins încercări și mai fățișe de a canaliza tratativele de dezarmare pe o cale pe care nu poate fi găsită o soluție pentru această problemă. Cum altfel pot fi apreciate propunerile S.U.A. prezentate în Comisia O.N.U. pentru dezarmare ca S.U.A. și U.R.S.S. să treacă sub supraveghere internațională cîte 30.000 kg materiale fisionabile destinate armei nucleare sau ca aceste țări să închidă una după alta uzinele care produc asemenea materiale în scopuri de război? Acest lucru l-a repetat de altfel ieri și președintele Statelor Unite ale Americii.

Numai un om neinițiat ar putea crede că aceste propuneri au ca obiectiv micșorarea pericolului unui război nuclear. **Propunerile S.U.A. nu prevăd, doar, nici lichidarea armei nucleare, nici distrugerea stocurilor de aceste arme și nici măcar interzicerea folosirii lor.** În aceste propuneri este vorba de a scoate din masa totală a stocurilor create de state spre a fi folosite în scopuri militare, o oarecare parte de materiale fisionabile. Toți știu însă că în prezent au fost create asemenea stocuri de materiale fisionabile, care sînt mai mult decît suficiente pentru a nimici țări și popoare întregi. Nu întîmplător S.U.A. prezentîndu-și propunerile, nu au spus nimic despre cantitatea de arme nucleare și de materiale fisionabile pentru producerea lor în viitor, care va rămîne la dispoziția lor după alocarea celor 30.000 kg. Dacă ele ar fi vorbit despre aceasta ar fi devenit și mai evident că un astfel de pas nu ar diminua cît de cît substanțial pericolul unui război nuclear.

Guvernul sovietic este profund convins că numai rezolvarea radicală a problemei dezarmării care să prevadă interzicerea totală a armei nucleare cu încetarea producției și experimentării ei, cu distrugerea tuturor stocurilor acumulate, poate răspunde sarcinii salvării omenirii de primejdia unui război nuclear. Tocmai acest țel caută să-l atingă Uniunea Sovietică acționînd consecvent și cu hotărîre pentru dezarmarea generală și totală.

Din toate acestea după părerea noastră, rezultă o concluzie importantă: Pentru a urni, în sfîrșit, din punctul mort problema dezarmării, Adunarea Generală trebuie să cheme la ordine pe toți acei care împiedică rezolvarea problemei dezarmării care încearcă să înlocuiască tratativele concrete cu privire la dezarmare prin discuții sterile în jurul și pe marginea acestei probleme.

APRECIIND ÎN MOD LUCID SITUAȚIA ȘI RAPORTUL DE FORȚE CARE S-A CREAT ÎN LUME, GUVERNUL SOVIETIC ESTE PROFUND CONVINS CA ÎN ZILELE NOASTRE DEZARMAREA ESTE NU NUMAI NECESARĂ DAR ȘI POSIBILĂ. Lupta pentru pace a devenit actualmente un steag măreț care mobilizează popoarele. De acest lucru trebuie să țină seama și guvernele care continuă să sufere de boala atracției către politica „războiului rece" și a cursei înarmărilor.

Organizația Națiunilor Unite nu are altă sarcină mai importantă și urgentă, decît aceea de a contribui ca dezarmarea să devină un fapt real, ca să înceapă, în sfîrșit, acțiuni practice — lăsarea la vatră a soldaților, distrugerea armamentului, inclusiv a armei nucleare și a mijloacelor de transportare a acesteia.

Un țel măreț merită eforturi mari. Guvernul sovietic își exprimă speranța că toate statele interesate în întărirea păcii vor da dovadă de asemenea eforturi, nu vor precupeți forțe pentru rezolvarea problemei dezarmării — problema cea mai importantă a contemporaneității. Nu ne îndoim că popoarele din întreaga lume vor întîmpina cu o profundă recunoștință hotărîrea Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite în problemele dezarmării.

4. Coexistența pașnică—singura cale rezonabilă pentru dezvoltarea relațiilor internaționale în timpurile noastre

Stimați domni! Popoarele Uniunii Sovietice, guvernul sovietic tind în mod consecvent ca în relațiile dintre state să se statornicească pe deplin principiile coexistenței pașnice, ca aceste principii să devină legea fundamentală a vieții întregii societăți contemporane.

În spatele acestor principii nu se ascunde vreun „șiretlic" pus la cale de comuniști, ci un lucru elementar, dictat de viața însăși și anume **că relațiile dintre toate statele trebuie să se dezvolte pe cale pașnică, fără folosirea forței, fără războaie, fără amestec în treburile interne ale altora.**

Nu voi dezvălui un secret dacă voi spune că noi nu nutrim simpatii față de capitalism. Dar noi nu dorim să ne impunem cu forța rînduielile noastre altor țări.

Fie ca și cei care determină politica statelor cu o altă orînduire socială decît a noastră să renunțe la încercările zadarnice și primejdioase de a-și impune voința. Este timpul ca și ei să recunoască că alegerea unui mod de viață sau altul — este o chestiune internă a fiecărui popor. Să întemeiem relațiile noastre ținînd seama de realitate. Tocmai aceasta va fi coexistența pașnică.

Nu se poate să nu se țină seama de faptul că în favoarea politicii de coexistență pașnică acționează o forță mult mai mare decît dorința, voința și hotărîrile oricărui dintre guverne. Această forță este tendința firească și comună pentru omenire de a nu îngădui urgiile unui război în care și-ar găsi aplicarea mijloacele de exterminare în masă fără precedent create în ultimii ani.

Se înțelege că adoptarea principiilor coexistenței pașnice nu înseamnă că relațiile dintre state trebuie organizate într-un chip absolut nou. În fapt coexistența pașnică este deja o realitate și ea a căpătat o recunoaștere internațională.

O dovadă în acest sens o constituie faptul că în ultima vreme Adunarea Generală a adoptat de două ori rezoluții care confirmă necesitatea coexistenței pașnice. Chiar și statele ale căror guverne încă nu vor să se declare de acord cu ideea coexistenței pașnice, sînt nevoite, vrînd-nevrînd, să le aplice în multe privințe în practică.

În fond, în prezent problema se pune de a găsi mijloace care să facă coexistența pașnică trainică, care să împiedice abaterile de la ea, abateri care la fiece pas generează periculoase conflicte internaționale. Cu alte cuvinte, după cum am mai spus o dată, alegerea noastră este limitată — ori coexistența pașnică care va contribui la cele mai bune idealuri umane, ori coexistența „la cuțite".

Dacă e să vorbim cum arată în practică coexistența pașnică, am putea vorbi despre relațiile stabilite între țările socialiste și noile state din Asia, Africa și America Latină, care s-au eliberat de sub jugul colonialismului și au pășit pe calea politicii independente. Aceste relații se caracterizează prin prietenia sinceră, marea simpatie și respectul reciproc, prin acordarea de ajutor economic și tehnic țărilor mai puțin dezvoltate, fără încercări de a le impune vreo condiție politică sau militară. Un bun exemplu îl pot constitui de asemenea relațiile dintre țările lagărului socialist și statele capitaliste neutre ca de pildă Finlanda, Austria, Afganistanul, Suedia și altele.

Cred că ideile coexistenței pașnice pot triumfa chiar și în țările ale căror guverne nu au renunțat încă nici la acțiunile ostile față de statele socialiste, nici la presiunile grosolane asupra statelor care se află în afara blocurilor și duc o politică independentă. Și în aceste țări crește înțelegerea pericolului politicii „războiului rece" și a echilibristicii nesăbuite pe marginea prăpastiei.

Cu prilejul călătoriei trecute în Statele Unite m-am întîlnit cu oameni de stat, businessmeni, cu muncitori și fermieri, cu oameni de știință și conducători de sindicate. Aceste întîlniri au avut pentru mine, și cred că și pentru interlocutorii mei, o mare importanță. Mi s-a întărit convingerea că poporul american nu vrea război, că și în cele mai suspuse păturI ale societății americane există oameni care înțeleg profund necesitatea de a se trăi în pace și a se exclude războiul din viața omenirii, oameni capabili să se împotrivească ideilor preconcepute înrădăcinate.

Am plecat din Statele Unite cu ideea că există posibilități reale pentru a izgoni din relațiile dintre statele noastre umbrele întunecate ale suspiciunii, fricii și neîncrederii, că Uniunea Sovietică și S.U.A. pot merge mînă în mînă avînd ca obiectiv întărirea păcii și instaurarea unei colaborări cu adevărat internaționale între state. Trebuie să spun că această convingere a mea nu a fost zdruncinată în ciuda tuturor celor întîmplate în ultimele luni între Statele Unite și Uniunea Sovietică. În prezent ar fi cel mai mare nonsens dacă aceste două, cele mai puternice state nu ar putea să se înțeleagă între ele.

Acest lucru trebuie realizat fie chiar și în virtutea importanței uriașe pe care o au relațiile dintre U.R.S.S. și S.U.A. pentru destinele lumii. **Guvernul sovietic este gata să facă și pe viitor totul pentru a îmbunătăți relațiile dintre țara noastră și Statele Unite ale Americii.**

Politica coexistenței pașnice presupune hotărîrea de a rezolva toate problemele litigioase nereglementate fără folosirea forței, prin tratative și compromisuri rezonabile. Toți știu că în anii „războiului rece" a semenea probleme nu și-au găsit în cea mai mare parte rezolvarea, ceea ce a dus la crearea unor focare primejdioase de încordare în Europa, Asia și în alte părți ale lumii.

N-au fost încă descurcate nodurile internaționale care sînt o moștenire a celui de al doilea război mondial. Printre acestea pe primul loc se află încheierea Tratatului de pace cu Germania și rezolvarea pe această bază a problemei arzătoare a Berlinului occidental. Dacă Tratatul de pace cu Germania nu s-a încheiat pînă în prezent de acest lucru sînt vinovate numai guvernele puterilor occidentale care, vorbind fără înconjur, se îndeletnicesc de mulți ani cu sabotarea acestei probleme. Aceste guverne și-au însușit practica respingerii fără drept de apel a tuturor propunerilor Uniunii Sovietice cu privire la încheierea Tratatului de pace cu Germania, în timp ce în toți cei 15 ani de după război ele însele nici n-au prezentat propuneri proprii în acest domeniu.

Ca urmare situația în Europa rămîne nestabilă purtînd în ea primejdia unor conflicte acute. Cel mai mult se pot bucura de lipsa unui tratat de pace forțele revanșarde și militariste din Germania occidentală. Ele profită de aceasta pentru a avansa pas cu pas către realizarea obiectivelor lor primejdioase pentru cauza păcii. În timpul războiului din Coreea cînd relațiile dintre marile puteri s-au agravat, ele au pus problema creării Bundeswehrului și au acționat grăbit în această direcție. Și iată că acum sîntem martorii activizării cercurilor conducătoare din R.F.G. care speră că actualul moment de încordare le va permite să pună mîna pe arma rachetă și arma nucleară.

Deși proiectata conferință la nivel înalt care printre altele urma să examineze problema tratatului de pace cu Germania, a fost zădărnicită, considerăm că există condiții obiective pentru rezolvarea de comun acord a problemelor rămase deschise după războiul trecut. După cum am mai declarat, guvernul sovietic este dispus să mai aștepte cu rezolvarea problemei tratatului de pace cu Germania pentru a încerca să realizeze un acord cu privire la acest tratat la conferința la nivel înalt a cărei convocare a fost propusă de Uniunea Sovietică pentru lunile următoare. Am vrea să sperăm că eforturile Uniunii Sovietice în această direcție vor fi sprijinite și de guvernele S.U.A., Angliei și Franței.

Uniunea Sovietică consideră că pentru întărirea păcii în Extremul Orient și în lumea întreagă este extrem de necesar să fie rezolvată problema coreeană.

Numai smintiții se pot gîndi la soluționarea problemei coreene cu ajutorul forței armate.

O recunoaștere tot mai largă o dobîndește unica propunere justă și anume de a lăsa pe înșiși coreenii fără vreun amestec din afară, să rezolve problema reunificării pașnice a Coreei. O condiție indispensabilă pentru aceasta o constituie retragerea imediată și deplină din Coreea de Sud a tuturor trupelor americane a căror prezență otrăvește atmosfera nu numai în Coreea, ci și în întregul Orient îndepărtat și a făcut cu putință asemenea fapte rușinoase ca falsificarea alegerilor în Coreea de Sud.

Tot atît de rezonabilă ca și propunerea guvernului R. D. Germane cu privire la crearea Confederației celor două state germane, este și propunerea guvernului R.P.D. Coreene cu privire la crearea unei Confederații a Coreei de nord și de sud. Aceasta este singura cale pentru un început bun al unificării pașnice a acestor state.

În ultimii ani, în momentele de cotitură ale vieții internaționale nu o dată statele iubitoare de pace au fost nevoite să se ridice în apărarea dreptății și să ia măsuri eficiente pentru ca evenimentele să intre pe un făgaș pașnic. Organizația Națiunilor Unite a contribuit la respingerea agresorilor care au atentat la libertatea și drepturile Egiptului, ea a ajutat ca intervenioniștii din Liban și Iordania să fie chemați la ordine. Am dori să sperăm că O.N.U. își va îndeplini cu succes sarcinile de răspundere dictate de actuala situație din lume care mai este încă îngrijorătoare.

Experiența activității Organizației Națiunilor Unite a demonstrat că acest organ este util și necesar pentru că în el sînt reprezentate toate statele, care sînt chemate să rezolve pe calea tratativelor și dezbaterilor problemele actuale ale relațiilor internaționale pentru a nu le aduce în situația cînd pot să izbucnească conflicte și războaie. Acesta este aspectul pozitiv al activității O.N.U. Și în aceasta propriu-zis, constă scopul principal al creării Organizației Națiunilor Unite.

Dar, în timpul activității Organizației Națiunilor Unite au ieșit la iveală și aspectele ei negative. Aspectele negative s-au concretizat în faptul că deocamdată unele țări reușesc să-și impună voința, politica lor în rezolvarea unor probleme sau altora în Organizația Națiunilor Unite în detrimentul altor state. Acest lucru nu contribuie la scopul principal al acestei Organizații, nu contribuie la adoptarea de hotărîri care să reflecte interesele tuturor țărilor ce fac parte din Națiunile Unite.

Aparatul executiv al Organizației este alcătuit de asemenea în mod unilateral. El abordează adesea rezolvarea problemelor de pe poziția unui anumit grup de țări. Acest lucru se referă îndeosebi la activitatea secretarului general al O.N.U.

De regulă, țările occidentale care fac parte din blocurile militare ale puterilor occidentale folosesc acest post în interesele lor, propunînd pentru postul de secretar general al Organizației Națiunilor Unite candidatura acceptabilă pentru ele. Toate acestea fac ca în multe cazuri activitatea practică, de zi cu zi, a Organizației Națiunilor Unite și a secretariatului său să fie dusă propriu-zis în mod unilateral. Aparatul acestei organizații a fost alcătuit tot într-un mod unilateral.

Această unilateralitate, deosebit de pronunțată în aplicarea măsurilor practice de către secretariatul O.N.U., s-a manifestat în evenimentele care au loc în Congo. În aplicarea hotărîrilor Consiliului de Securitate, domnul Hammarskjoeld, secretarul general, s-a situat de fapt pe poziția colonialiștilor și a țărilor care îi sprijină pe colonialiști. Aceasta este un fenomen foarte periculos.

Am ajuns la convingerea fermă că a sosit momentul de a crea condiții pentru o activitate mai desăvîrșită atît a Organizației Națiunilor Unite în ansamblu, cît și a organului executiv de lucru al acestei Organizații. Repet, este vorba în primul rînd de secretarul general și de aparatul său. Necesitatea unor anumite modificări și ameliorări trebuie luate cu deosebire în seamă, ținînd seama de viitorul apropiat.

De pildă, noi ducem în prezent tratative despre dezarmare. Între timp Statele Unite ale Americii și aliații lor se opun în chip și fel dezarmării generale și totale, găsesc tot felul de pretexte-subterfugii pentru a tărăgăna sau, cel puțin, pentru a îndepărta pentru un viitor nedefinit soluționarea problemei dezarmării.

Dar credem că rațiunea va învinge și, mai devreme sau mai tîrziu, toate statele îi vor influența pe acei care se opun rezolvării rezonabile a problemei dezarmării. **De aceea este necesar ca încă de pe acum aparatul Națiunilor Unite să fie adaptat condițiilor care se vor crea în cursul îndeplinirii hotărîrilor cu privire la dezarmare.**

În propunerile noastre și în propunerile țărilor care fac parte din pactul militar N.A.T.O. s-a constatat punctul de vedere comun cu privire la necesitatea ca, după realizarea unui acord cu privire la dezarmare, să se creeze forțe armate ale tuturor țărilor, sub control internațional, pentru folosirea lor de către Națiunile Unite pe baza hotărîrii Consiliului de Securitate.

Guvernul sovietic consideră că dacă problema folosirii acestor forțe internaționale este abordată în mod just, ele pot fi într-adevăr utile. Dar experiența Congoului ne pune în gardă. Această experiență ne spune că forțele Națiunilor Unite sînt folosite tocmai într-o direcție împotriva căreia am atras atenția și căreia ne opunem categoric. Dl. secretar general Hammarskjoeld nu s-a situat decît pe poziția condamnării formale a colonialiștilor. În fapt însă, în practică, el traduce în viață linia colonialiștilor, acționează împotriva guvernului legal din Congo și împotriva poporului congolez, îi sprijină pe scizioniști care, sub pretextul luptei pentru independența Republicii Congo, continuă în realitate politica colonialiștilor, și după cît se vede capătă de la aceștia o anumită răsplată pentru trădarea lor.

Ce trebuie făcut în acest caz? Dacă în practică la fel va fi înfăptuită și folosirea forțelor armate internaționale în vederea reprimării unei mișcări de eliberare, atunci, firește, în asemenea condiții cu greu se va putea ajunge la un acord în privința creării unor forțe armate internaționale, deoarece nu vor exista garanții că ele nu vor fi folosite în scopuri reacționare, străine intereselor păcii. Trebuie să se prevadă ca nici un stat să nu ajungă în situația în care se află în prezent Republica Congo. Sîntem convinși că și alte state își dau seama de această primejdie. De aceea, trebuie căutate soluții care să excludă pe viitor asemenea fenomene.

Guvernul sovietic a ajuns în această privință la o concluzie precisă și dorește să-și expună punctul de vedere în Adunarea Generală a O.N.U. **Se pare că s-au copt condițiile cînd trebuie desființat postul de secretar general care conduce de unul singur aparatul și care interpretează și aplică de unul singur hotărîrile Consiliului de Securitate și ale sesiunii Adunării Generale a O.N.U. Este indicat să se renunțe la sistemul cînd în perioada dintre sesiunile Adunării Generale a O.N.U. și ședințele Consiliului de Securitate, întreaga activitate practică o determină de unul singur secretarul general al O.N.U.**

Este necesar ca organul executiv al O.N.U. să reflecte situația reală existentă în lume în momentul de față. Din Organizația Națiunilor Unite fac parte state participante la blocurile militare ale puterilor occidentale, state socialiste și state neutre. Acest lucru ar fi cît se poate de echitabil și am avea mai multe garanții că nu vor mai avea loc fenomenele negative ca acelea care s-au constatat în activitatea Organizației Națiunilor Unite, îndeosebi în timpul recentelor evenimente din Congo.

CONSIDERĂM CĂ AR FI REZONABIL ȘI ECHITABIL, CA NU O SINGURĂ PERSOANĂ — CEA A SECRETARULUI GENERAL — SĂ ACȚIONEZE CA ORGAN EXECUTIV AL O.N.U., CI ACESTA SĂ FIE ALCĂTUIT DIN TREI PERSOANE, INVESTITE CU ÎNALTĂ ÎNCREDERE A ORGANIZAȚIEI NAȚIUNILOR UNITE REPREZENTÎND STATELE APARȚINÎND CELOR TREI GRUPE PRINCIPALE SUSAMINTITE. NU IMPORTĂ CE DENUMIRE VA AVEA ACEST ORGAN, CI CĂ ÎN ACEST ORGAN EXECUTIV SĂ FIE REPREZENTATE STATELE CARE ÎNTRĂ ÎN BLOCURILE MILITARE ALE PUTERILOR OCCIDENTALE, STATELE SOCIALISTE ȘI STATELE NEUTRE. O asemenea componență a organului executiv al O.N.U. ar crea condiții pentru înfăptuirea mai justă a hotărîrilor adoptate.

Cu alte cuvinte, considerăm indicat ca în locul secretarului general care este în prezent interpretul și executorul hotărîrilor Adunării și Consiliului de Securitate, să se creeze un organ executiv colectiv al O.N.U. compus din trei persoane dintre care fiecare să reprezinte un anumit grup de state. **În felul acesta va fi creată o anumită garanție că activitatea organului executiv al O.N.U. nu se va desfășura în dauna nici unuia dintre aceste grupuri de state. Atunci organul executiv al O.N.U. va fi într-adevăr un organ democratic, el va sta într-adevăr de strajă intereselor tuturor statelor membre ale Organizației Națiunilor Unite independent de orînduirea socială și politică ale unor sau altor state care fac parte din Națiunile Unite.** Acest lucru este deosebit de necesar acum și cu atît mai mult pe viitor.

Există și alte inconveniente pe care le resimt acum membrii Organizației Națiunilor Unite. Aceste inconveniente sînt cauzate de amplasarea Organizației Națiunilor Unite. S-ar părea că Statele Unite ale Americii, care își spun țară liberă, democrată, ar trebui să favorizeze la maximum activitatea Organizației Națiunilor Unite, să creeze toate condițiile necesare pentru reprezentanții statelor ce fac parte din această Organizație. Dar practica arată că **Statele Unite ale Americii îngrădesc și stîrbesc drepturile reprezentanților diferitelor state.** Se cunosc, de pildă, cazuri cînd reprezentanți ai tinerilor state africane și asiatice au fost supuși în Statele Unite discriminării rasiale și, mai mult au fost victime ale unor atacuri bandiți.

Reprezentanții autorităților americane explică diferitele limitări ale drepturilor reprezentanților statelor în Organizația Națiunilor Unite prin aceea că ar fi greu să li se asigure securitatea. Vreau să subliniez că despre ospitalitatea poporului american avem o părere mai bună decît aceea care se poate forma în urma unor asemenea declarații și măsuri restrictive. Dar nu putem trece pe lîngă aceste declarații, după cum nu putem să nu ținem seama de inconvenientele care se creează pentru activitatea Organizației Națiunilor Unite în asemenea condiții.

Se naște întrebarea dacă nu ar trebui să ne gîndim să alegem pentru cartierul general al O.N.U. un alt loc care să contribuie mai bine la activitatea rodnică a acestui organ internațional. Un asemenea loc ar putea fi, de pildă, Elveția sau Austria. Pot declara cu toată răspunderea că dacă se va considera util să se plaseze cartierul general al O.N.U. în Uniunea Sovietică, noi am garanta cele mai bune condiții pentru activitatea sa, deplina libertate și securitatea reprezentanților tuturor statelor, indiferent de convingerile lor politice și religioase și de culoarea pielii, deoarece în țara noastră drepturile suverane ale tuturor statelor și egalitatea tuturor popoarelor mari și mici sînt profund respectate.

Știți cu toții că la timpul său guvernul sovietic a sprijinit propunerea ca Statele Unite ale Americii să fie alese ca loc pentru sediul Organizației Națiunilor Unite. Dar evenimentele din ultima vreme arată că Statele Unite ale Americii sînt stingherite de acest lucru. N-ar fi oare cazul să ne gîndim ca să eliberăm Statele Unite de o asemenea povară?

★

Stimați domni! Prezentînd delegaților Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite propuneri în legătură cu problemele de importanță vitală ale contemporaneității, guvernul sovietic ar dori să sublinieze caracterul lor special, excepțional de important pentru destinele lumii.

Importanța problemei dezarmării nu necesită argumente speciale. ACEASTĂ PROBLEMĂ ESTE DE O IMPORTANȚĂ PRIMORDIALĂ, FAPT PENTRU CARE DESIGUR EA TREBUIE DISCUTATĂ ÎN ȘEDINȚA PLENARĂ A ADUNĂRII GENERALE.

Problema lichidării regimului colonialist este de asemenea o problemă atît de importantă încît necesitatea discutării ei în ședința plenară a Adunării Generale se va bucura, desigur, de întreaga înțelegere a tuturor delegaților.

Considerăm că o importanță excepțională o are problema acțiunilor agresive ale Statelor Unite ale Americii împotriva Uniunii Sovietice, care s-au concretizat prin trimiterea de avioane americane în spațiul aerian al Țării Sovietice. Acesta este un fapt care prin sine însuși depășește cadrul relațiilor admisibile în timp de pace între state.

Dar această problemă capătă o importanță deosebită și pentru faptul că președintele Statelor Unite ale Americii, dl. Eisenhower, personal, a proclamat zborurile agresive ale avioanelor americane ca fiind un lucru normal — necesar, chipurile, pentru securitatea Statelor Unite. Totodată guvernul S.U.A. și-a arogat dreptul de a trimite avioane și pe viitor. Iată de ce, în trucit este vorba de încălcarea drepturilor suverane nu numai ale Uniunii Sovietice, ci și ale altor state, problema acțiunilor agresive ale Statelor Unite trebuie să fie rezolvată de Organizația Națiunilor Unite în ședința sa plenară.

Continuarea unor asemenea acțiuni și, îndeosebi, interpretarea lor de către președintele S.U.A. ca politică de stat, poate în orice moment să împingă omenirea într-un al treilea război mondial. De aceea, repet, după părerea guvernului sovietic, atît această problemă, cît și problemele dezarmării și lichidării colonialismului trebuie să fie discutate la o ședință plenară a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite și nu în comitete.

Este vorba ca la actuala sesiune a Adunării Generale reprezentanții majorității covîrșitoare a statelor lumii să-și exprime părerea asupra problemelor cruciale care frămîntă astăzi opinia publică, pe toți oamenii de pe pămînt care sînt interesați în dezvoltarea continuă a libertății și democrației și care visează la pace pentru ei și pentru copiii lor.

Guvernul sovietic speră că problemele aduse în discuția actualei sesiuni a Organizației Națiunilor Unite se vor bucura de sprijin și înțelegere, dat fiind că ele sînt dictate de năzuința sinceră de a asigura pe planeta noastră o viață mai bună și liniștită.

Într-adevăr, omul trăiește și muncește pentru a-și folosi toate forțele, toate talentele și toate posibilitățile sale. În vremurile noastre lumea are mai multe chipuri, dar totodată ea este unică. Trăim pe aceeași planetă, și de noi depinde cum să aranjăm treburile pe ea.

Astăzi mintea omului înfăptuiește minuni. Mîine perspective și mai nețărmurite se vor deschide în domeniul științei și tehnicii. Este vorba ca marile realizări științifice ale veacului nostru să fie puse în slujba popoarelor.

Cred că îmi împărtășiți părerea că în aceste zile atenția sutelor de milioane de oameni este concentrată spre sala de ședințe a Adunării Generale. Ce așteaptă de la noi popoarele multor țări ale lumii? **Rezolvarea justă și cinstită a problemelor arzătoare ale timpurilor noastre.** Popoarele se pot înșela în alegerea guvernelor. O anumită situație istorică poate duce la nedreptăți în țara respectivă. Dar oricît ar fi de complicate relațiile interne înăuntrul statelor, oamenii speră și cred în mai bine. **Oamenii vor să trăiască și să prospere și, ceea ce este principal, vor ca copiii lor să aibă mai mult și să trăiască mai bine.**

Iată de ce noi toți — spun aceasta în numele poporului sovietic — trebuie să ne pătrundem de conștiința misiunii noastre înalte și deosebite. Omenirea a pășit atît de departe înainte încît ea nu mai poate îngădui în viața ei vestigiile trecutului greu reacționar. Omenirea a pășit atît de departe înainte încît își dă seama de pericolul profund și serios rezultat din folosirea greșită a realizărilor științifice în scopul cursei înarmărilor.

Să lăsăm urmașilor, fiilor noștri, nepoților și strănepoților noștri o amintire bună despre vremurile noastre. Fie ca ei să dea drept exemplu pe oamenii din vremurile noastre și să spună: Cîndva locuitorii pămîntului au avut probleme grele, foarte complicate.

Și ei, întrunindu-se la Adunarea Națiunilor Unite, le-au rezolvat, le-au putut rezolva, în numele unui viitor mai bun.

SĂ FACEM AȘA FEL CA CEA DE-A 15-A SESIUNE A ADUNĂRII GENERALE A ORGANIZAȚIEI NAȚIUNILOR UNITE SĂ DEVINĂ ADUNAREA NU NUMAI A SPERANȚELOR, CI ȘI A ÎMPLINIRII ACESTOR SPERANȚE.

GUVERNUL SOVIETIC ESTE DISPUS SĂ FACĂ TOTUL PENTRU CA ROBIA COLONIALĂ SĂ SE NĂRUIE ÎNCĂ ASTĂZI, PENTRU CA ÎNCĂ ASTĂZI PROBLEMELE DEZARMĂRII SĂ CAPETE O REZOLVARE CONCRETĂ ȘI PRACTICĂ.

GUVERNUL SOVIETIC ESTE DISPUS SĂ FACĂ TOTUL PENTRU CA ÎNCĂ ASTĂZI SĂ FIE INTERZISE EXPERIENȚELE CU ARMA NUCLEARĂ, PENTRU CA ACEASTĂ ARMĂ DE EXTERMINARE ÎN MASĂ SĂ FIE INTERZISĂ ȘI DISTRUSĂ.

Pot spune că acestea sînt probleme complexe, că ele nu pot fi rezolvate dintr-o mișcare. Dar aceste probleme puse de viață, trebuie să fie rezolvate pînă ce nu e prea tîrziu. Nu trebuie să ne eschivăm de la rezolvarea lor.

În încheierea cuvîntării mele vreau să subliniez încă o dată că **guvernul sovietic, călăuzindu-se de interesele poporului sovietic, de interesele cetățenilor unui stat socialist liber, propune din nou tuturor: SĂ VORBIM, SĂ DISCUTĂM ÎN CONTRADICTORIU, DAR SĂ REZOLVĂM PROBLEMELE DEZARMĂRII GENERALE ȘI TOTALE, SĂ ÎNMORMÎNTĂM COLONIALISMUL BLESTEMAT DE OMENIRE.**

Nu trebuie să mai tergiversăm lucrurile, nu trebuie să mai zăbovim. Popoarele tuturor statelor indiferent de sistemul social pe care l-ar avea aceste state, așteaptă ca Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite să adopte în sfîrșit, hotărîri care să corespundă năzuințelor popoarelor.

Mulțumesc domnilor pentru atenție!

(Cuvîntarea lui N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., conducătorul delegației sovietice, a fost ascultată cu o mare atenție și subliniată în repetate rînduri de aplauze).

(Sublinierile aparțin redacției)

Un eveniment istoric

Corespondență telefonică specială din New York

Cînd Nikita Sergheevici Hrușciov s-a urcat la tribuna Adunării Generale, însoțit de aplauzele puternice care răsunau în sală, pentru oricine privește cu luciditate desfășurarea evenimentelor actuale, era evident că participă la un moment important al istoriei în acțiune.

De aci, de la tribuna Adunării Generale, în fața reprezentanților a aproape 100 de state a răsunat, convingătoare, înflăcărată și plină de vigoare, chemarea Uniunii Sovietice la lichidarea rușinosului sistem colonial, la rezolvarea problemei dezarmării generale, la stabilirea relațiilor între state cu sisteme sociale diferite, pe baza principiilor coexistenței pașnice. Chemare înflăcărată, dar străbătută în același timp de la primul pînă la ultimul rînd de analiza logică, rațională, lucidă, a situației complexe a lumii de astăzi.

Părăsind sala, un diplomat dintr-o țară asiatică, remarca impresionat: „Domnul Hrușciov a pus Adunarea Generală în fața propriilor sale răspunderi... Este nu numai o intervenție salutară pentru viitorul O.N.U., dar și un act curajos din punct de vedere diplomatic".

E drept, că chiar de la primele cuvinte rostite în adunare N. S. Hrușciov a subliniat „cît de înaltă și plină de răspundere este adunarea în fața căreia ia cuvîntul". Pentru toți aceia care cunosc cei 15 ani de activitate ai Organizației Națiunilor Unite, era limpede, după cuvintarea rostită de conducătorul delegației sovietice, că Nikita Sergheevici Hrușciov a înfățișat singura cale care ar putea ridica prestigiul Organizației Națiunilor Unite la înălțimea misiunii sale așa cum a fost stabilită de Carta O.N.U. Într-o lume în plină și profundă transformare dar totodată bîntuită de primejdii serioase, ca urmare a faptului că tehnica militară modernă poate fi acționată de mîinile iresponsabile ale dușmanilor păcii, Organizația Națiunilor Unite trebuie să refuze rolul de instrument al forțelor retrograde ale colonialismului și războiului. Organizația Națiunilor Unite trebuie să participe la promovarea progresului, la împlinirea năzuințelor popoarelor, însetate de pace, libertate și progres economic.

S-a simțit din încordarea cu care era urmărită cuvîntarea, din expresiile întipărite pe fețele multor delegați, din discuțiile vii care au urmat pe culuare după cuvîntare, că la acest eveniment au fost de față mulți din cei pentru care cuvintele lui Nikita Sergheevici Hrușciov reprezintă nu numai afirmarea poziției unei mari puteri iubitoare de pace ci și propria lor experiență de viață, experiența istorică adeseori tragică a propriului lor popor.

Acel du-te vino amețitor de mașini care a precedat și a urmat cuvîntării, cozile interminabile la biletele ce dădeau acces în sala Adunării Generale, sălile pline cu ziariști și diplomați care se îngrămădeau în fața ecranelor de televiziune pentru că nu mai apucaseră bilete de intrare, toate aceste fapte denumite în tehnica reportajului „de culoare" au subliniat cu putere interesul față de evenimentul la care am fost martori și proporțiile sale. Așteptările celor care au venit cu nerăbdare să asiste la ședința din dimineața zilei de 23 septembrie 1960 a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite nu au fost înșelate. Contrastul față de decepția produsă ieri de cuvîntarea președintelui S.U.A. era mult prea pregnant pentru a nu fi luat în considerație de observatorii competenți. De altfel, surse occidentale relatau azi dimineață că țările afro-asiatice au făcut o primire foarte rece așazisului plan de ajutor pentru țările slab dezvoltate propus de Statele Unite, ajutor care după cum s-a remarcat la o recepție, nu poate fi suficient nici măcar „pentru un prinz african".

În momentul cînd transmit aceste rînduri, din toate birourile de presă, din sălile unde sînt instalate serviciile companiilor telegrafice, se aude zumzetul care marchează intensa activitate de informare a opiniei publice asupra celor ce s-au petrecut astăzi aci. Deși nu putem ști de pe acum cu exactitate cum vor interpreta diferiții comentatori semnificația acestui important document, este evident din agitația pe care o observ în jurul meu, că cu toții sînt de acord că este vorba de un eveniment însemnat care merită eforturi deosebite. Desigur, se vor găsi și unii care ca deobicei, vor încerca pentru că sînt plătiți să o facă, să denatureze sensul celor spuse de conducătorul delegației sovietice. Dar lumea nu se oprește la ei. Dincolo de aceste condeie, plătite să servească o cauză pierdută, glasul adevărului, glasul Marei Uniuni Sovietice pătrunde în mințile și în inimile a sute de milioane de oameni. Puterea acestui glas au cunoscut-o nu odată „maeștrii" propagandei pusă în slujba colonialismului și agresiunii. De fiecare dată ei au ieșit înfrînți.

MIRCEA RĂDULESCU

23 septembrie, 1960.

Redacția: Piața Scînteii. Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"